

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/105/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718201641
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2718201641.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX. júla XXXX, trvalo bytom C., C. XXXX/X, zastúpenej advokátkou: JUDr. Lenka Gajarská, Horné bašty 8943/25, 917 01 Trnava, IČO: 42258405, proti žalovanej: Fakultná nemocnica AGEL Skalica a.s., Koreszkova 7, 909 82 Skalica, IČO: 44 444 761, zastúpenej advokátom: JUDr. Dušan Repák, Krížna 47, 811 07 Bratislava 1, IČO: 36060887, za účasti intervenienta na strane žalovanej: Generali Slovenská distribúcia, a. s., Lamačská cesta 6257/ 3/A, 841 04 Bratislava – mestská časť Karlova Ves, IČO: 54067197, zastúpeného splnomocnenkyňou: SHM PARTNERS s. r. o., Svätoplukova 28, 821 08 Bratislava, IČO: 47235616, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 21. júna 2021 č. k. 9C/22/2018-232, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti veci samej (I. výrok) a v časti o náhrade trov konania (III. výrok) p o t v r d z u j e.
- II. Odvolanie voči zamietajúcej časti veci samej (II. výrok) o d m i e t a.
- III. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.500 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanej. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 11, § 13, § 420 ods. 1 až 3 ods. 1 až 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.z.“); § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „ZoZS“); § 194 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Vecne dôvodil tým, že žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 8.11.2018 domáhala, aby súd uložil povinnosť žalovanej ospravedlniť sa žalobkyni za neoprávnený zásah do jej práva na ochranu osobnosti formou verejného ospravedlnenia zverejneného v novinách s názvom „Holíčan“ a „Skalicko“ a zaplatiť sumu 20.000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy, a to z titulu ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. O.z. Žalobkyňa odôvodnila tým, že konaním žalovanej bolo trvalo a neodstrániteľne zasiahnuté do osobnostných práv žalobkyne ako matky alebohej dcéry A. B., nar. X.X.XXXX, a to konkrétne do práva na súkromie, na zachovanie a rozvíjanie rodinného života, medzi ktoré patrí aj rozvíjanie vzťahov medzi rodičmi a deťmi navzájom. Oznámením doručeným súdu dňa 12.9.2019 vstúpila do konania obchodná spoločnosť Generali Poistovňa, a.s. ako intervenient na strane žalovanej v zmysle § 82 CSP, nakoľko má záujem na výsledku tohto konania, a to vychádzajúc z poisťnej zmluvy č. 2401719144 uzatvorenej

medzi žalovanou a intervenientom, ktorej predmetom je okrem iného aj poistenie za zásah do práva na ochranu osobnosti (t. j. odškodnenie nemajetkovej ujmy).

Vykonaným dokazovaním zistil tento stav veci: Dňa 8.10.2016 bola z dôvodu pretrvávajúcich bolestí brucha, vysokých teplôt, vracania, celkovej dezorientácie a nepokoja na urgentný príjem žalovanej privezená dcéra žalobkyne A. B., nar. X.X.XXXX. Pri zisťovaní osobnej anamnézy pacientky boli službukonajúci lekári informovaní, že v minulosti prekonala akútne zápalové ochorenie srdca a následne jeho operáciu ako aj o tom, že pacientka bola dlhodobo liečená z drogovej závislosti vo forme substitučnej liečby. Pacientke bolo pri prijíme namerané CRP v hodnote 565,8 mg/l. Nasledujúci deň X.XX.XXXX bolo pri rannej vizite zistené, že pacientka upadla do septického šoku, z ktorého dôvodu bola prevezená na oddelenie anestéziológie a intenzívnej medicíny, kde v čase o 14:30 hod. zomrela. Na základe pitvy vykonanej dňa 11.10.2016 bolo zistené, že príčinou smrti pacientky bolo zlyhanie srdca z dôvodu septického šoku. Z Oznámenia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ďalej len „ÚDZS“) z 24.8.2017 ako aj z jeho Rozhodnutia z 21.2.2018 vyplýva, že službukonajúci personál žalovanej porušil svoju povinnosť poskytnúť pacientke A. B., nar. XXXX, adekvátnu zdravotnú starostlivosť, pacientka vzhľadom na jej zdravotný stav mala byť prijatá na JIS, kde by bola počas celej hospitalizácie monitorovaná, malo jej byť zabezpečené včasné nasadenie antibiotickej liečby ako aj komplexnej liečby septického stavu. Po hospitalizácii pacientky jej síce bola naordinovaná liečba antibiotikami v dvojkombinácii a podanie infúznej liečby, túto liečbu však pacientka nedostala. V danom prípade teda nebola poskytnutá pacientke žiadna zdravotná starostlivosť, v dôsledku čoho upadla do septického šoku a nasledujúci deň na zlyhanie srdca zomrela. ÚDZS z uvedených dôvodov vyhodnotil postup ošetrovujúcich lekárov ako nesprávny a uvedeným rozhodnutím uložil žalovanej pokutu 4.000 eur za porušenie § 4 ods. 3 ZoZS. Žalobkyňa vyzvala žalovanú listom z 29.1.2018 na verejné ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy, žalovaná uvedenú výzvu postúpila Generali Poistovni, a.s., s ktorou má žalovaná uzatvorenú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu v súvislosti s výkonom vybraných činností.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi opísala priebeh, akým spôsobom bola poskytnutá zdravotná starostlivosť jej nebohej dcére zo strany žalovanej. Uviedla, že s dcérou A. žila v spoločnej domácnosti asi 5 rokov pred jej smrťou. Mala s ňou veľmi dobrý vzťah, žalobkyňa jej podávala lieky a zabezpečovala celkovú starostlivosť, pričom zdôraznila, že v tom čase dcéra drogy nebrala a naopak dôsledne dodržiavala liečebný režim. Dcéra sa snažila vybaviť si zamestnanie, hoci v tom čase bola na invalidnom vozíku. Vypovedala, že nebohá dcéra odišla zo spoločnej domácnosti keď mala 22 rokov (odišla bývať za priateľom do D.). Zostali však v telefonickom kontakte (volali si spolu asi 4 až 5 krát za mesiac), takisto sa spolu stretávali aj osobne (na návštevy k nej chodila 5 až 6 krát ročne). O jej problémoch s drogami sa dozvedela asi po 2 alebo 3 rokoch od jej odchodu z domu.

Z vyjadrení žalovanej mal súd preukázané, že nad smrťou nebohej A. B. vyjadrila ľútosť. Odmietla však tvrdenia žalobkyne o neposkytnutí zdravotnej starostlivosti pacientke z dôvodu jej drogovej minulosti. Poukázala na skutočnosť, že zdravotný stav nebohej bol v čase hospitalizácie kritický, o čom vypovedali aj vstupné hodnoty vykonaných testov. Podľa nálezov musela mať pacientka ťažkosti viac dní pred hospitalizáciou a pri prijíme bola už v pokročilom štádiu ochorenia (rozvinutý septický stav). ÚDZS síce konštatoval poskytnutie zdravotnej starostlivosti non lege artis, nezaoberal sa však otázkou, či by podanie antibiotík v čase hospitalizácie pacientky pri tak závažnom stave mohlo odvrátiť jej smrť, nakoľko nie každý postup non lege artis má za následok poškodenie zdravia, prípadne smrť. Žalovaná má za to, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že podanie antibiotík by nezvýšilo šance na prežitie pacientky a neodvrátilo by jej smrť. V tejto súvislosti uviedla, že podľa jej názoru nie je daná príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom ujmy. K uvedenej argumentácii sa pripojil aj intervenient, podľa ktorého žalobkyňa príčinnú súvislosť odvodzuje len z časovej, nie z vecnej nadväznosti. Žalovaná zároveň za neprimeranú považuje uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy, keď podľa jej názoru je potrebné zobrať na zreteľ jednak správanie nebohej k svojmu zdraviu ako aj intenzitu vzťahov žalobkyne k nebohej dcére. Poukázala na skutočnosť, že nebohá žila od svojich 22 rokov v zahraničí, kedy bola so žalobkyňou len v telefonickom sporadickom kontakte, pričom o svojich problémoch žalobkyňu informovala len minimálne. V spoločnej domácnosti so žalobkyňou žila len posledných pár rokov pred smrťou.

Výsluchom svedkyne B. E. F. (sestry nebohej A. B.) bolo zistené, že svojej sestre pomáhala so zvládaním jej drogovej závislosti, rodičia o uvedenej skutočnosti spočiatku nemali vedomosť. Svedkyňa nejakú dobu bývala u sestry v Českej republike, aby jej pomohla po podstúpení detoxikačnej liečby. Po návrate domov so sestrou zostala v telefonickom kontakte. Po tom, ako sestre diagnostikovali chorobu srdca, sa svedkyňa dozvedela, že sestra opäť začala užívať tvrdé drogy; vtedy sa o problémoch nebohej dozvedeli aj jej rodičia. Po ťažkej operácii srdca zostala nebohá bývať u rodičov v C., ktorí sa o ňu starali,

pomáhali jej pri pohybe a prispôsobili ich byt jej potrebám. Po prepustení z nemocnice bola nebohá pod psychiatrickým dohľadom, z ktorého dôvodu drogy nebrala a dodržiavala liečbu. Matka jej uviedla, že deň pred hospitalizáciou sestry zistila, že má zvýšenú teplotu, a tak postupovala podľa inštrukcií lekárov, dala jej paralen (keďže iné lieky nemohla užívať) a keď nezabral, ako obvykle robila na ďalší deň zábaly. Zvýšená teplota u sestry neustupovala, z ktorého dôvodu otec zavolať záchranú službu. Podľa vyjadrení matky sa ošetrojúci lekári pri prijatí sestry správali neadekvátne.

Výsluchom svedkov F. G. A., F. F. F., F. B. H., F. F. G. D., F. I. J. a F. F. K. ako ošetrojúcich lekárov (po zbavení ich mlčanlivosti Trnavským samosprávnym krajom ako orgánom príslušným na vydanie povolenia podľa § 11 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z.) bolo zistené, že pacientka (nebohá A. B.) sa sťažovala na bolesť brucha a zvracanie, bola nekludná, vykrikovala a nespolupracovala, nedokázala opísať svoje ťažkosti. Pri príchode rýchlej záchrannej služby boli životné funkcie pacientky v relatívne stabilizovanom stave. V nemocnici jej bola nameraná hodnota CRP 565,8 mg/l, čo predstavuje vysokú hodnotu zápalového faktoru, t. j. ťažký zápal v tele. Na zníženie CRP v tele pri bežnej infekcii sú potrebné minimálne tri dni. Podľa vyjadrení ošetrojúcich lekárov bol stav pacientky neodvratiteľný, v čase hospitalizácie bola už v pokročilom štádiu ochorenia, bolo teda potrebné vyhľadať lekársku pomoc skôr. Ošetrojúci lekári nemajú vedomosť, že by sa niekto z nich alebo niekto z personálu žalovanej vyjadroval o pacientke neslušne či nemiestne. Pacientke bola naordinovaná antibiotická liečba a lieky na ukludnenie. Uvedli, že na podanie liekov majú písomné poverenie sestričky, podanie liečby lekári nekontrolujú. Pacientka bola napojená na umelú ventiláciu a jej životné funkcie boli monitorované. Na oddelení došlo k zlyhávaniu životných funkcií pacientky, po resuscitácii však nedošlo k obnove srdcovej činnosti.

Zo znaleckého posudku č. 99068/2020 zo 16.8.2020 vypracovaného na žiadosť žalovanej znaleckým ústavom v odbore Zdravníctvo a farmácia Inštitútom forenzných medicínskych expertíz, s.r.o. so sídlom v Bratislave súd zistil, že jeho predmetom bolo posúdenie správnosti postupu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke A. B., nar. X.X.XXXX v období od 8.10.2016 do 10.10.2016 na Oddelení vnútorného lekárstva Fakultnej nemocnice s poliklinikou Skalica, a.s.. Znalecký ústav v závere znaleckého posudku uviedol, že pacientka podľa dostupnej zdravotnej dokumentácie prekonala infekčnú endokarditídu v roku 2012 s následnou kardiochirurgickou operáciou - náhrada aortálnej chlopne, revíziou mitrálnej chlopne a aortokoronárnym bypassom, navyše s anamnézou abúzu heroínu v minulosti. Zo záverov znaleckého ústavu vyplýva, že pacientka vzhľadom na svoju zdravotnú dokumentáciu patrila do skupiny pacientov s najvyšším rizikom pre vznik (recidívu) bakteriálnej endokarditídy. Abúzus heroínu patrí medzi rizikové faktory pre vznik tejto infekcie. Náhrada aortálnej chlopne a revízia mitrálnej chlopne zvyšuje riziko smrti pacienta pri diagnóze, akou trpela nebohá, nakoľko sa mohlo jednať o endokarditídu na chlopňovej protéze. Ďalej bolo znaleckým ústavom konštatované, v rámci dostupných predložených podkladov nie sú uvedené výsledky špecifických vyšetrení, na základe ktorých by bolo možné sa vyjadriť k prognóze pacienta s bakteriálnou endokarditídou (výsledok echokardiografie a hemokultivačné vyšetrenie) ako takej, avšak stav pacientky pri prijatí do nemocnice dňa 8.10.2016 bol celkovo vážny s vysokým rizikom úmrtia. V jej prípade išlo o recidivujúcu endokarditídu so septickými embolmi zistenými vo viacerých orgánoch, pričom nemožno potvrdiť, že ak by bola menovaná prijatá na akútne lôžko (JIS, resp. OAIM) a zahájila by sa intenzívna liečba, bolo by možné predísť jej úmrtiu. Mortalita pri bakteriálnej endokarditíde je približne 30% a pri komplikovanom priebehu môže byť až 70%. Za účelom potvrdenia správnosti znaleckého posudku súd vypočul znalca MUDr. Miroslava Vytisku, PhD., ktorý sa podieľal na jeho vypracovaní. Znalec zotrval na záveroch znaleckého posudku. Poukázal na skutočnosť, že pravdepodobne by v danom prípade ani cielená antibiotická liečba nebohej pacientky nemala zásadný dopad, možno by úmrtie oddialila. Na druhej strane však uviedol, že hoci určenie špecifických antibiotík môže trvať 24 až 96 hodín, v danom prípade nebola podaná adekvátne antibiotická liečba, nakoľko pacientke nebol zabezpečený žilný prístup.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že zo strany žalovanej došlo v prípade úmrtia nebohej A. B. k porušeniu právnej povinnosti upravenej v ust. § 4 ods. 3 ZoZS, keď bol jej postup posúdený ako nesprávny, čo vyplýva z rozhodnutia ÚDZS o uložení pokuty. Vychádzajúc zo spisového materiálu ÚDZS a najmä z predmetného rozhodnutia zomrelá dcéra žalobkyne nebola bezodkladne po zistení jej zdravotného stavu hospitalizovaná na oddelení jednotky intenzívnej starostlivosti, t. j. nebola počas hospitalizácie monitorovaná, nebola jej poskytnutá predpísaná antibiotická liečba a vykonané zdravotné výkony smerujúce ku komplexnej liečbe septického šoku, t. j. liečba nebola vykoná lege artis. Uvedená skutočnosť viedla k tomu, že dcéra žalobkyne zomrela, čím bolo zasiahnuté do práva žalobkyne, a to konkrétne do jej práva na súkromný život ako aj do jej práva na zachovanie a rozvíjanie

rodinného života tým, že žalovaná jej v rozpore so svojimi povinnosťami zobrala oprávnenú nádej na uzdravenie dcéry.

Konštatoval, že na vznik občianskoprávnej zodpovednosti spôsobenej zásahom do osobnosti fyzickej osoby musia byť splnené zákonné predpoklady, ktorými sú existencia zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúceho v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby, neoprávnený zásah a príčinná súvislosť medzi nimi. Ochrana osobnosti je založená na objektívnom zodpovednostnom princípe, čo znamená, že sa nevyžaduje zavinenie pôvodcu zásahu, v tomto prípade žalovaného. V zmysle uvedeného mal súd za to, že v danom prípade boli naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni. Porušenie právnej povinnosti žalovanej bolo konštatované už vyššie spomenutým rozhodnutím ÚDZS (ktorým bolo konštatované poskytnutie zdravotnej starostlivosti non lege artis), na ktoré bol súd pri rozhodovaní povinný v zmysle § 194 CSP prihliadnuť, nakoľko sa jedná o kompetentný orgán verejnej moci, ktorý mal právomoc rozhodnúť o otázke, či bola v danej veci poskytnutá zdravotná starostlivosť správne.

Zásah žalovanej do osobnostných práv žalobkyne vyvolal trvalé a neodstrániteľné následky, ktoré narušili celistvosť rodiny a zabránili vytváraniu a rozvíjaniu citových väzieb žalobkyne so zomrelou dcérou. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že smrťou dcéry bola žalobkyni spôsobená citová ujma, nakoľko stratila dcéru, s ktorou tvorila spoločnú domácnosť a v posledných rokoch pred svojou smrťou bola pre žalobkyňu najbližšou osobou, keď sa snažila svojej dcére pomôcť sa úplne uzdraviť a začleniť do bežného života. Kvalitu vzájomných vzťahov nebohej so žalobkyňou spočívajúcu v spoločne strávených chvíľach (napr. pri nákupoch, prechádzkach a pod.) potvrdila aj svedkyňa B. E. F. (sestra nebohej).

V konaní bola zo strany žalovanej sponychbná existencia príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom ujmy. Vychádzajúc z judikatúry všeobecných súdov v obdobných prípadoch však možno jednoznačne uzavrieť, že príčinná súvislosť je daná. Z vykonaného dokazovania, najmä z výpovedí svedkov ošetrojúcich lekárov ako aj zo znaleckého posudku vyplýva, že zdravotný stav nebohej v čase prijatia u žalovanej bol veľmi vážny (pacientke bolo namerané CRP v hodnote 565,8 mg/l, pričom prirodzená hladina u človeka bez zápalu a nekrózy dosahuje hodnoty 1,0 - 8,0 mg/l), uvedená skutočnosť však nezabavuje zodpovednosti zdravotnícke zariadenie poskytnúť potrebnú zdravotnú starostlivosť za aktuálneho stavu vedeckých poznatkov. V tejto súvislosti súd uviedol, že príčinná súvislosť je daná, nakoľko na naplnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy postačuje existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť osobnostné práva žalobkyne, t. j. aplikujúc uvedený výklad na prejednávaný prípad nie je potrebné so 100% istotou určiť, že porušením povinností žalovanej bola spôsobená smrť dcéry žalobkyne. Súd konštatuje, že vykonaným dokazovaním bola preukázaná existencia príčinnej súvislosti s relatívne vysokou mierou pravdepodobnosti vyliečenia zomrelej (podľa znaleckého posudku v rozmedzí 30% až 70% pravdepodobnosti vyliečenia). Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že v zmysle ust. § 4 ods. 3 ZoZS mala byť zdravotná starostlivosť dcére žalobkyne poskytnutá bez ohľadu na to, či jej úmrtie bolo alebo nebolo nezvratné, čo nie je možné v danej situácii s určitosťou potvrdiť ani vyvrátiť. Ako bolo zistené znaleckým dokazovaním, v prípade infekcie, ktorú mala dcéra žalobkyne, je mortalita 30% a vo vážnejších prípadoch 70%, pričom v oboch prípadoch existuje šanca na prežitie, a preto bolo nevyhnutné adekvátne podanie liečby aj uvedených prípadoch.

Vzhľadom na neodstrániteľné následky konania žalovanej je priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch jediným prostriedkom zmiernenia straty blízkej osoby, keď vyjadrenie ľútosti zo strany žalovanej nad smrťou nebohej ako ani rozhodnutie o uložení pokuty žalovanej nemožno považovať za dostatočné zadosťučinenia. Spôsobená nemajetková ujma žalobkyni je však veľmi ťažko vyčísliteľná vo finančnom vyjadrení. Náhrada nemá byť vnímaná ako náhrada za život, ale slúži len na zmiernenie následkov vzniknutej ujmy. V danom prípade súd pri stanovení jej výšky zobral do úvahy viaceré kritériá. V prvom rade je potrebné uviesť, že smrť blízkej osoby žalobkyne predstavuje neodčiniteľnú ujmu a preto treba konštatovať, že sa jedná o najzávažnejšie porušenie ochrany osobnosti a bolo by spravodlivé priznať najvyššiu možnú náhradu. Na druhej strane je však potrebné zohľadniť vek zomrelej, ako aj skutočnosť, že žalobkyňa na žalobkyni (poznámka odvolacieho súdu - správne na dcére Daniele) nebola závislá výživou alebo inými materiálnymi prostriedkami.

S poukazom na uvedené okolnosti a na ust. § 13 ods. 3 O.z., podľa ktorého je pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy potrebné prihliadať na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, súd prvej inštancie posúdil žalobkyňou požadovanú výšku ako neprimeranú. Vzhľadom na okolnosti predchádzajúce úmrtiu dcéry žalovanej je súd toho názoru, že žalobkyňa má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v nižšej sume ako požadovala, a to najmä vzhľadom na zdravotný stav nebohej v čase príjmu u žalovanej, ktorý možno objektívne vyhodnotiť ako kritický, čo vyplýva jednak zo záverov znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavom v odbore

zdravotníctvo a farmácia ako aj z výpovedí ošetrojúcich lekárov. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je treba zohľadniť okolnosti na strane poškodeného, t. j. pozostalej osoby ako aj okolnosti na strane škodcu, t. j. osoby, ktorá neoprávnene zasiahla do práv poškodeného. Na strane poškodeného je dôležité prihliadať najmä na intenzitu vzťahu so zomrelou osobou, vek zomrelého a poškodeného, existenčnú závislosť medzi nimi alebo iný pokus zo strany škodcu o odčinenie zásahu, ako napríklad ospravedlnenie, pokuta pre škodcu alebo jeho trestné odsúdenie, ktorý nie je obvykle sám o sebe postačujúci ako zadostučinenie, avšak môže mať vplyv na zníženie náhrady nemajetkovej ujmy. Na strane škodcu je potrebné zohľadniť najmä jeho postoj k udalosti, formu a mieru zavinenia a jeho majetkové pomery. Na základe uvedeného súd konštatoval, že žalovaná opakovane vyjadrila ľútosť nad úmrtím dcéry žalobkyne. Súd takisto prihliadol na vzťah žalobkyne s nebohou dcérou, ktorý súd vyhodnotil ako nie úplne ideálny, keď dcéra opustila domácnosť (t. j. rodičov) krátko po dosiahnutí plnoletosti, pričom domov sa vrátila až po dlhšom čase, po období poznačenom drogovou minulosťou, o ktorej jej rodičia (t. j. ani žalobkyňa) až do vzniku jej srdcových zdravotných problémov nevedeli. Hoci teda žalobkyňa verila, že sa dcéra zaradí do normálneho života, je potrebné zohľadniť aj tú skutočnosť, že nemali veľa spoločných záujmov, pričom spoločne strávené chvíle boli najmä v súvislosti so zabezpečovaním základných životných potrieb nebohej dcéry v súvislosti s jej liečbou. Žalobkyňa ako svojej matke sa nezdôverovala o svojich problémoch, prípadne jej nehovorila pravdu (napr. dôvod pádu z okna), nemali spoločné záujmy (keď za ňou žalobkyňa prišla, povedala jej, nech ju nechá) a okrem počúvania hudby nevedela uviesť jej ďalšie záľuby.

Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňu sumu 5.500 eur, ktorú považuje za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a vo zvyšku žalobu zamietol. Uviedol, že každý neoprávnený zásah do osobnostných práv osoby je potrebné hodnotiť individuálne, bol názoru, že priznaná suma náhrady nemajetkovej ujmy nevybočuje z priemeru súm, ktoré boli judikované tak všeobecnými súdmi, ako aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) v obdobných prípadoch. Napríklad vo veci Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 4C/14/2009 priznali súdy matke pri nesprávnej zdravotnej starostlivosti pri ošetrovaní bodného zranenia mladistvého syna sumu 20.000 eur, vo veci Okresného súdu Komárno sp. zn. 8C/211/2011 bola priznaná matke za úmrtie počatého dieťaťa v dôsledku nesprávnej diagnostiky a neprijatia matky na hospitalizáciu suma 13.000 eur alebo vo veci Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 2C/284/2014 boli priznané otcovi a matke 8 ročného syna zrazeného po tom, ako vošiel do vozovky sumy 10.000 eur, resp. 8.000 eur. V tejto súvislosti súd konštatoval, že rozsudky priznávajúce podstatne vyššie sumy sú menej početné. Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy sa výraznejšie prejavuje voľná úvaha súdu, z ktorých dôvodov nie je vylúčené, že za porušenie práva na život alebo zdravie bude priznaná nižšia suma ako za porušenie iného osobnostného práva. V zmysle uvedeného súd opätovne zdôrazňuje tú skutočnosť, že hoci bola nebohá v produktívnom veku (31 rokov), v danom prípade je potrebné zohľadniť jej prístup k vlastnému zdraviu, ktorý nemožno hodnotiť ako zodpovedný. Samozrejme súd si je vedomý snahy nebohej napraviť svoje predchádzajúce nesprávne rozhodnutia, pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy žalobkyne ako príbuznej bolo potrebné zohľadniť aj tieto okolnosti.

Súd žalobu zamietol aj v časti nároku na ospravedlnenie, a to z dôvodu, že zásah musí byť objektívne spôsobilý ohroziť dôstojnosť a vážnosť fyzickej osoby, pričom však predmetom ochrany nemôžu byť menej závažné verbálne alebo iné urážky, ktoré nie sú spôsobilé privodiť ujmu. Súd má za to, že v danom prípade žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, keď vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že zdravotnícki pracovníci žalovanej pri zabezpečovaní zdravotnej starostlivosti o nebohú neprofesionálnym spôsobom poukazovali na jej drogovú minulosť, čo podľa žalobkyne viedlo k nesprávne poskytnutiu zdravotnej starostlivosti. Súd navyše poukázal na skutočnosť, že v danom prípade sa nejednalo o verejné porušenie osobnostných práv žalobkyne, z ktorého dôvodu ospravedlnenie formou regionálnych periodík súd nepovažuje za adekvátnu formu, keďže ujma nebola žalobkyňu spôsobená uvedenými prostriedkami. Súd v tejto súvislosti konštatuje, že žalovaná nad úmrtím nebohej dcéry žalobkyne opakovane vyjadrila ľútosť.

Súd nevykonával, resp. zamietol návrhy žalovanej na vykonanie znaleckého dokazovania znalcami z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie kardiológia a psychiatria a výsluchom svedkov z daných odvetví F. D. J. a F. I. E.. Mal za to, že účelom konania nebolo podrobné zisťovanie zdravotného stavu nebohej pred jej smrťou, ale či zo strany žalovanej došlo k porušeniu právnej povinnosti zakladajúcej nárok na náhradu ujmy. Súd takisto nevykonával dôkazy navrhnuté žalovanou výsluchom svedkov B. F. L. J. F. a zdravotníckych pracovníkov vykonávajúcich pohotovostnú službu v dňoch 8.10.2016 a 9.10.2016, nakoľko ich považoval za nadbytočné, keďže ich vykonaním by podľa jeho názoru neboli zistené relevantné skutočnosti pre rozhodnutie vo veci. Žalovaná v priebehu konania netrvala na vykonaní

dôkazu výsluchom svedkyne F. J. K., nakoľko podľa jej vyjadrenia by pravdepodobne zopakovala skutočnosti už uvedené ostatnými ošetrojúcimi lekármi.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil ust. čl. 3 a čl. 4 ods. 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP, žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu, a to aj napriek tomu, že jej nebol priznaný celý požadovaný nárok. Konštatoval, že CSP nemá ustanovenie obdobné ust. § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého mohol súd úspešnej strane priznať plnú náhradu trov konania, ak mala neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu, pričom v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočítala z výšky súdom priznaného plnenia. Aj napriek uvedenému je potrebné zásadu úspechu podľa § 255 CSP v konaniach, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu, uplatniť takým spôsobom, že ak bola strana sporu úspešná čo do základu uplatneného nároku, je ju potrebné považovať za plne procesne úspešnú. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku (viď Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku, Nakladateľství C. H. Beck, 2016, strana 927, ako aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 M Cdo 7/2010, či rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/1/2017). Vyššie uvedená aplikácia ustanovenia § 255 CSP napokon vyplýva aj zo základných princípov civilného sporového procesu, najmä z článku 3 a z článku 4 ods. 2 CSP. Na záver dodal, že nárok na primerané zadosťučinenie v sebe zahŕňa tak nárok na ospravedlnenie ako aj nárok na náhradu v peniazoch, t. j. tvoria jeden celok, z ktorého dôvodu súd o náhrade trov konania rozhodol jediným výrokom. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, a to po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie žalovaná, s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby a priznaním jej proti žalobkyni nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100%, alternatívne navrhla jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

Podľa názoru odvolateľky konajúci súd pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho názoru, ktorý si ustálil v bode 16 odôvodnenia rozsudku, ktorý citovala, tiež ust. §194 ods. 1 a 2 CSP, podľa právneho názoru konajúceho súdu určiť, či došlo k porušeniu právnej povinnosti žalovanej alebo nie, je prejudiciálnou otázkou, ktoré malo byť konštatované rozhodnutím ÚDZS, pričom odvodzuje svoju povinnosť prihliadnuť na tieto závery ÚDZS v súlade s ust. § 194 CSP. Odvolateľka nesúhlasí s touto argumentáciou, pretože zo samotného znenia textácie ust. § 194 CSP vyplýva, že súd prihliadne na rozhodnutie a vysporiada sa s ním (či prišlo k porušeniu právnej povinnosti alebo nie). Konajúci súd sa v zásade nevysporiadal s predmetným rozhodnutím orgánu verejnej moci, s poukazom na procesnú obranu žalovanej mal riadne zdôvodniť, prečo prihliadol na uvedené rozhodnutie. V prípade ak by zákonodarca mal na mysli, že súdy sú právnym názorom viazané, formulácia ust. § 194 CSP by bola koncipovaná práve týmto spôsobom. Z uvedeného ustanovenia, na ktoré sa odvoláva súd, ale nevyplýva jeho povinnosť bez ďalšieho prevziať právny názor ÚDZS, preto má odvolateľ za to, že je naplnený odvolací dôvod v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prípade ak by odvolací súd mal za to, že odvolateľka porušila právnu povinnosť, s čím sa odvolateľka nestotožňuje, tak nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi smrťou pacientky a konaním odvolateľky. Právnu argumentáciu o príčinnej súvislosti rozoberá súd len veľmi okrajovo a všeobecne v bode 18 rozsudku, pričom konštatuje nasledovné: Vychádzajúc z judikatúry všeobecných súdov v obdobných prípadoch však možno jednoznačne uzavrieť, že príčinná súvislosť je daná, ďalej v odôvodnení súd síce konštatuje, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že zdravotný stav nebohej v čase prijatia u žalovanej bol veľmi vážny, ale podľa názoru súdu táto skutočnosť však nezbavuje žalovanú zodpovednosti poskytnúť potrebnú zdravotnú starostlivosť. Hoci súd v tomto bode odôvodnenia uvádza, v čom spočívajú jeho závery o príčinnej súvislosti, tak nesprávne automaticky bez ďalšieho ustálil, že tým, že malo prísť k porušeniu povinnosti zo strany žalovanej, tak je príčinná súvislosť daná. Toto právne posúdenie zo strany konajúceho súdu je nesprávne. Čo sa týka príčinnej súvislosti, túto treba skúmať samostatne. Vo všeobecnosti je možné konštatovať, že príčinná súvislosť sa ani neskúma v prípadoch ak si súd ustáli, že neprišlo k porušeniu povinnosti, ale neplatí to naopak, teda nemožno automaticky v prípade ak je ustálené porušenie povinnosti, prevziať právny názor, že existuje príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a nepriaznivým následkom. V tomto prípade si súd síce ustálil, že prišlo k porušeniu povinnosti, ale nemôže zakladať svoj právny názor vo veci príčinnej súvislosti na tomto podklade, takýto právny názor je nesprávny, keďže súd má skúmať či je naplnená príčinná súvislosť. Medzi protiprávnym

konaním žalovanej a následkom na zdraví pacienta (v tomto prípade smrti pacienta) musí existovať vzťah príčinnej súvislosti, ktorý by sa dalo zjednodušene interpretovať aj tak, že nepriaznivý následok by nenastal, keby nedošlo k protiprávnemu konaniu (princíp *condicio sine qua non*), v ktorej súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej len „NS ČR“) z 24.5.2001 sp. zn. 25Cdo/1946/2000.

Tým, že súd ustálil svoje závery len na výňatku zo znaleckého posudku, pričom nevykonával navrhované dôkazy zo strany žalovanej, odvolateľka má za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie. Konajúci súd síce v odôvodnení Rozsudku v bode 18 konštatuje: „V tejto súvislosti súd uvádza, že príčinná súvislosť je daná, nakoľko na naplnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy postačuje existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť osobnostné práva žalobkyne, t.j. aplikujúc uvedený výklad na prejednávaný prípad nie je potrebné so 100% istotou určiť, že porušením povinností žalovanej bola spôsobená smrť dcéry žalobkyne.“ Takýto názor je samozrejme akceptovateľný aj zo strany odvolateľky, je nepochybné, že medicínske spory nebude nikdy možné zodpovedať so 100% istotou, odvolateľke je zrejme, že vo všeobecnosti poskytovatelia zdravotnej starostlivosti disponujú personálom, sú tvorcami zdravotnej dokumentácie a pod, preto je pre súdy náročné rozhodnúť, či žalobca uniesol/neuniesol dôkazné bremeno, či lekár pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti mal zvoliť iný postup a že prípadná absencia určitých úkonov zapríčinila poškodenie zdravia (v tomto prípade nezlučiteľné so životom). Napriek tomu, súd nemôže zakladať svoje rozhodnutie len na tejto skutočnosti, vždy musí pristupovať k jednotlivému prípadu veľmi individuálne a dôsledne. Nebohá mala diagnózu závažnej chronickej polymorfnej toxikománie (heroín, alkohol, psychostimulancia), bola fajčiarka, kedy i v čase hospitalizácie u žalovanej bola pod vplyvom návykových látok metamfetamínu amfetamínu. V minulosti prekonala akútnu endikarditídu trikuspidálnej chlopne pri abúze heroínu, čo vyústilo do operácie srdca. Nebohá teda patrila do skupiny pacientov s najvyšším rizikom pre vznik zápalu srdca. Vzhľadom na uvedenú anamnézu, ktorú nebohá mala stanovenú už od roku 2012, bola poučená a vedomá si vážnosti svojho zdravotného stavu, manažovania infekcií, zápalov a potrebnej životosprávy spočívajúcej v abstinencii, ktorú zjavne aj na výsledky testu moču nedodržiavala. Nebohej stav bol, bohužiaľ, neriešený dva dni, počas ktorých mala nebohá vysoké horúčky, rozvíjal sa septický stav a jej stav pri následnej hospitalizácii u žalovanej na tretí deň bol aj vzhľadom na výsledky testov, najmä CPR, už kritický až fatálny. Vedomosť o tom, ako sa má v prípade infekcie a horúčok nebohej postupovať mala i samotná žalovaná, čo potvrdila aj sestra nebohej vo svojej výpovedi dňa 12.2.2020. Na oddelenie JIS nebola prijatá z dôvodu plného obsadenia predmetného oddelenia. Nebohá však bola uložená na izbe (izba č. 1), ktorá je monitorovaním pacienta prakticky totožná s izbou na JIS. Intravenózna liečba nebola riadne podaná z dôvodu, že nebohá si sama, vzhľadom na jej celkový nepokoj, vytrhávala venóznym prístupom t. j. intravenóznou liečbou ATB sa nedala aplikovať. V takom vážnom septickom stave, v akom sa nachádzala nebohá, by vysoké hodnoty CPR aj len pri bežnej infekcii trvalo pri aplikovaní ATB znížiť na prijateľné hodnoty približne tri dni, kedy z uvedeného je možné, bohužiaľ, konštatovať, že nebohá vyhľadala lekársku pomoc neskoro. Konajúci súd sa vôbec nevyporiadal s argumentáciou žalovanej, ktorá poukázala na všetky vyššie uvedené skutočnosti ohľadom anamnézy nebohej a externých vplyvov, ktoré sú podľa názoru odvolateľky v bezprostrednej príčinnej súvislosti so smrťou nebohej.

V prípade ak by odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie chcel poukázať na v zásade jediný judikovaný prípad v oblasti medicínskych sporov (napriek tomu, že v odôvodnení rozsudku absentuje akýkoľvek príklad rozhodnutia) a to nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) z 24.10.2017 č. k. II. ÚS 716/2016-92, uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR pod č. 37/2017, k tomuto si odvolateľ dovoľuje uviesť, že sa nezakladá na takom skutkovom základe, že by mohol byť aplikovaný na tento prípad; ústavný súd v právnej vete uviedol: „Požiadavka jednoznačného preukázania príčinnej súvislosti bez možnosti pripustenia určitej rozumnej miery neistoty osobitne v sporoch, ktoré majú svoj pôvod vo vzťahoch lekár (zdravotnícke zariadenie) a pacient (klient), je v štandardnom type dôkazného sylogizmu neprimeraná, pretože narúša spravodlivú rovnováhu medzi dotknutými stranami tým, že nereflektuje objektívne limity súvisiace s následným poznávaním minulých javov, zvlášť príčinnej súvislosti, a proporcionálne nevyvažuje vzájomné asymetrické postavenie týchto subjektov, v ktorom má „navrch“ zdravotnícke zariadenie, keďže na žalobcu (poškodeného) ako slabšiu stranu v ich vzájomnom vzťahu kladie neúmerané nároky, čím mu v súdnom konaní fakticky znemožňuje dosiahnutie ich uspokojenia, v dôsledku čoho porušuje aj jeden z aspektov práva na spravodlivé súdne konanie, ktorým je rovnosť jeho strán.“ Ústavný súd síce zastáva názor, že v medicínskoprávných sporoch nie je v mnohých prípadoch z už uvedených dôvodov možné jednoznačne určiť skutočnú príčinu vzniku škodlivého následku, ale túto možno stanoviť len s určitou mierou jej pravdepodobnosti, pričom ale v prejednanom prípade sťažovateľ v I. rade bol niekoľkonásobným krvným darcom, sťažovateľ v

II. a III. rade osobami nakazenými vírusovou hepatítídou typu C. V rokoch 1976 až 1977 vypukla z dôvodu neodborne vykonávaného odsávania krvnej plazmy na Klinike hematológie a transfuziológie v Bratislave epidémia infekčnej vírusovej hepatítidy typu C. Aj u sťažovateľa v I. rade bolo zistené toto ochorenie, ktorým sa v dôsledku darovania jeho krvnej plazmy nakazili ďalšie osoby – sťažovateľ v II. a III. rade. Na základe pochybenia si poškodení uplatnili voči Národnej transfúznej službe SR, ako právnenému nástupcovi, nároky na náhradu škody. Jedným z argumentov procesnej obrany žalovaného bolo tvrdenie, že sťažovateľ v I. rade nepreukázal príčinnú súvislosť medzi darovaním krvnej plazmy a vznikom hepatítidy typu C. Už zo samotných skutkových okolností je zrejmé, že sa nejedná o podobný prípad, na ktorý by mohol konajúci súd analogicky prihliadnuť. Odvolateľka zotrvala na tom, že konajúci súd neoprel svoje rozhodnutie o žiadnu konkrétnu judikatúru, ku ktorej by sa mohla vyjadriť, z opatrnosti uvádza svoje právne stanovisko k existujúcemu ústavnému nálezu, že tento je neaplikovateľný na daný prípad. Pri prijatí bola nebohá v takom fatálnom a kritickom stave, že následok smrti bol neodvratiteľný, či už s poukazom na to, že (i) vyhľadala lekársku pomoc na 3. deň, pričom dva dni, počas ktorých mala nebohá vysoké horúčky, sa jej rozvíjal septický stav, (ii) napriek ťažkej diagnóze operácii srdca (ktorú absolvovala po prekonaní akútnej endokarditídy, trikuspidálnej chlopne pri abúze heroínu) nedodrжала liečebný režim abstinencie, (iii) bola hospitalizovaná pod vplyvom návykovej látky, pričom (iv) následne si vytrhávala venózný prístup t. j. intravenózna liečba ATB sa nedala aplikovať, všetky tieto skutočnosti mal konajúci súd správne vyhodnotiť, resp. sa k nim akokoľvek vyjadriť, teda odvolateľka má za to, že je naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, keďže súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Konajúci súd nedáva v odôvodnení rozsudku žiadne vysvetlenie k tomu, že podľa odvolateľky nebohá vyhľadala lekársku pomoc neskoro, keďže vysoké hodnoty CRP aj len pri bežnej infekcii by trvalo pri aplikovaní ATB znížil na prijateľné hodnoty približne tri dni, pričom súd len odkazuje na selektívnu odpoveď a to vyjadrenie v znaleckom posudku ohľadom všeobecnej informácie o mortalite infekcie, pričom to je práve len subjektívny názor a záver súdu, že v tomto konkrétnom prípade, existovala pre nebohú šanca na prežitie. Odvolateľka má za to, že konajúci súd nemôže bezbreho tvrdiť, ad 1) že keďže nie je potrebné so 100% istotou určiť, že porušením povinnosti žalovanej bola spôsobená smrť, tak je príčinná súvislosť dokázaná/daná a ad 2) keďže z medicínskeho hľadiska je vedecky štatisticky spracovaná určitá mortalita pri nejakej diagnóze, tak toto bez ďalšieho znamená prežitie pacienta, a teda pre úplnosť ad 3) a contrario, že absencia určitých úkonov zo strany žalovanej zapríčinila smrť nebohej. Žiaden predložený dôkaz v spore nepreukázal, že by žalovaná zapríčinila smrť nebohej v akejkoľvek percentuálnej hodnote (aj menej ako so 100% istotou), napriek tomu súd konštatoval, že príčinná súvislosť je daná, preto má odvolateľka za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vzhľadom na závery vykonaného dokazovania v spore je zrejmé, že nie je možné konštatovať naplnenie príčinnej súvislosti medzi namietaným pochybením zdravotníckeho personálu žalovanej a úmrtím p. A. B.. Stav nebohej s vysokým rizikom úmrtia konštatoval i znalecký ústav v znaleckom posudku. Hoci ak by žalovaná akceptovala, že sa pripúšťa istá miera pravdepodobnosti pri preukazovaní príčinnej súvislosti v medicínsko-právnom spore (t. j. nemusí byť preukázaná na 100%), avšak je potrebné túto pravdepodobnosť preukázať v miere hraničiacej s istotou. Uvedená požiadavka z vykonaného dokazovania nevyplýva, súd si ju sám z vlastnej iniciatívy ustálil bez riadnej argumentácie, ktorá by vyvrátila tvrdenia žalovanej o tom, že smrti nebolo možné zabrániť. Nadnesene možno uviesť, že každý spor je jedinečný, v prípade ak by súdy pri konaniach o ochranu osobnosti rozhodovali spôsobom ako v tomto prípade, tak by nebolo potrebné vykonať dokazovanie, keďže už samotným rozhodnutím ÚDZS o uložení pokuty by mali žalobcovia právnu istotu, že im vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, teda akokoľvek účinná obrana vo forme argumentácie žalovaných o všetkých súvislostiach, ktoré sú spojené s individuálnou situáciou (nielen medicínskou situáciou) by nebola potrebná, keďže na preukázanie nároku a teda prípadnej príčinnej súvislosti by súdu postačoval záver zo strany úradov o vzniku porušenia povinnosti a o tom, že akákoľvek medicínska diagnóza nemá 100%-nú mortalitu. Záver konajúceho súdu, v zmysle ktorého medzi konaním resp. nekonaním odvolateľky pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, existuje jednoznačná príčinná súvislosť, t.j. porušenie povinností žalovanej má za následok smrť A. B. vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolateľka citovala čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva Garcia Ruiz v. Španielsko, § 26, Suominen v. Fínsko, § 37, z rozhodnutí ÚS SR sp. zn. I. ÚS 108/07, sp. zn. II. ÚS 410/06, sp. zn. III. ÚS 311/07, sp. zn. ÚS 276/2014 a § 220 ods. 2 CSP s tým, že zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má

byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu vecí, ako aj v právnom posúdení vecí. Súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, napríklad prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne aj prečo sa niektorými návrhmi odmietol zaoberať. Súd vo svojom rozsudku riadne neodôvodnil, prečo odmietol argumentáciu odvolateľa, pričom samotné rozhodnutie úradu neprejudikuje preukázanie všetkých prvkov náhrady škody, kedy v tunajšom konaní jednoznačne absentuje preukázanie príčinnej súvislosti medzi údajným poskytnutím zdravotnej starostlivosti údajne non lege artis a úmrtím nebohej. Súd na takomto vyhodnotení dôkazov založil svoje rozhodnutie a nemožno ho preto považovať za také, ktoré zodpovedá plnej realizácii základného práva strany sporu na spravodlivý proces. Rozsudok je preto podľa žalovanej nepreskúmateľný.

3. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril intervenient Generali Poistovňa, a. s. (aktuálne je však už intervenientom Generali Slovenská distribúcia, a. s., Lamačská cesta 6257/ 3/A, 841 04 Bratislava – mestská časť Karlova Ves, IČO: 54067197, ako právny nástupca Generali Poistovňa, a. s. /posledné obchodné meno: GSK Financial, a. s./, so sídlom Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava, IČO: 35 709 332, s dňom výmazu z obchodného registra 24.11.2022, v dôsledku zlúčenia, s poukazom na § 33b ods. 2 veta druhá O.z. zastúpený splnomocnenkyňou: SHM PARTNERS s. r. o., Svätoplukova 28, 821 08 Bratislava, IČO: 47235616) tak, že navrhol zmenu napadnutého rozsudku zamietnutím žaloby a priznaním jemu i žalovanej proti žalobkyni nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100%, a intervenientovi aj odvolacieho konania v rozsahu 100%, v prípade ak by odvolací nevyhoviel uvedenému návrhu intervenienta na rozhodnutie o odvolaní žalovanej, navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Uviedol, že s odvolaním podaným žalovanou ako aj s odvolacími dôvodmi a odôvodnením podaného odvolania žalovanou sa stotožňuje, súčasne poukazuje na nasledovné skutočnosti, ktoré potvrdzujú správnosť dôvodov a záverov žalovanej uvedených v jej odvolaní:

Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z rozhodnutia ÚDZS vyplýva, že v prípade dcéry žalobkyne žalovaná nepostupovala správne pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti a uvedená skutočnosť viedla k úmrtiu dcéry žalobkyne. Uvedený záver súd podrobnejšie neodôvodňuje, pričom takýto postup súdu je neakceptovateľný pretože je v rozpore so základnou zásadou civilného procesu a to zásadou potreby riadneho odôvodnenia záverov súdu, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie súdu a to za účelom presvedčivosti súdnych rozhodnutí. Súd však v danom prípade v zmysle uvedeného nepostupoval. Intervenient poukázal na skutočnosť, že súd nie je rozhodnutím ÚDZS viazaný, pretože predmetné rozhodnutie nie je žiadnym z rozhodnutí uvedených v 193 CSP, možno ho považovať za prejudiciálne rozhodnutie v zmysle § 194 ods. 2 CSP, avšak uvedená skutočnosť neznamená, že súd je takýmto rozhodnutím respektíve závermi v ňom uvedenými viazaný. Súd sa môže stotožniť so závermi v takomto prejudiciálnom rozhodnutí, avšak v takomto prípade je povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť odôvodnenie záverov, ktoré prevzal z prejudiciálneho rozhodnutia. Súd však v zmysle uvedeného nepostupoval. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec neuvádza, na základe akých skutočností respektíve na základe akých dôkazov dospel k záveru, že porušenie povinnosti žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti uvedené v rozhodnutí ÚDZS viedlo k úmrtiu dcéry žalobkyne. K uvedenému záveru zásadnému pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne neuviedol vôbec žiadne odôvodnenie. Uvedená skutočnosť zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu a žalovanej tým bola odňatá možnosť riadne sa k predmetnému záveru súdu vyjadriť v podanom odvolaní.

Súd podľa odôvodnenia rozhodnutia vôbec neprihliadal na skutočnosť resp. sa vôbec nezaoberal skutočnosťou v akom zdravotnom stave bola dcéra žalobkyne prijatá do zdravotníckeho zariadenia žalovanej, pričom uvedená skutočnosť je zásadná pre stanovenie zodpovednosti žalovanej za úmrtie dcéry žalobkyne respektíve pre posúdenie možnosti zabrániť úmrtiu dcéry žalobkyne poskytnutím zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení žalovanej. Zdravotný stav dcéry žalobkyne bol už pri prijatí do zdravotníckeho zariadenia žalovanej mimoriadne kritický a v zmysle záverov znaleckého dokazovania s vysokým rizikom úmrtia. Uvedená skutočnosť taktiež zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu a žalovanej tým bola odňatá možnosť riadne sa k predmetnému záveru súdu vyjadriť v podanom odvolaní. Vyššie uvedené pochybenie súdu je mimoriadne závažné z dôvodu, že sa týka záveru súdu o zistení príčinnej súvislosti medzi vznikom nemajetkovej ujmy žalobkyne (v dôsledku úmrtia jej dcéry) a porušením povinnosti žalovanej, teda základnej otázky preukázania naplnenia podmienok pre vznik nároku žalobkyne na náhradu vzniknutej nemajetkovej ujmy voči žalovanej. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že príčinnú súvislosť medzi konaním žalovanej a vznikom nemajetkovej ujmy žalobkyni (úmrtím dcéry žalobkyne) súd jednoznačne zistil, pričom

vychádzal z judikatúry v iných obdobných prípadoch. Súd však neuviedol akú judikatúru, resp. ktoré konkrétne súdne rozhodnutia v konkrétnych veciach boli podkladom na jeho záver o preukázaní príčinnej súvislosti. Uvedený postup súdu je neakceptovateľný, pretože je v rozpore so základnou zásadou civilného procesu a to zásadou potreby riadneho odôvodnenia záverov súdu, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie súdu a to za účelom presvedčivosti súdnych rozhodnutí. Súd však v danom prípade v zmysle uvedeného nepostupoval. Vzhľadom na skutočnosť, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že pri posúdení príčinnej súvislosti medzi konaním žalovanej a vznikom nemajetkovej ujmy žalobkyni (úmrťou dcéry žalobkyne) vychádza z judikatúry v obdobných prípadoch, i keď z odôvodnenia súdneho rozhodnutia nie je zjavné akú judikatúru súd použil, intervenient poukazuje na uznesenie NS ČR sp. zn. 25Cdo 168/2003 z 25.11.2003, ktoré sa týka skutkovo a právne obdobnej veci, v ktorom súd jednoznačne ustálil, že príčinná súvislosť medzi nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti zdravotníckym zariadením a úmrtím pacienta musí byť jasne preukázaná, v opačnom prípade nie je možné žalobe žalobcu vyhovieť, taktiež dospel k záveru, že pre rozhodnutie je podstatné posúdenie otázky, či správne poskytnutá zdravotná starostlivosť by v danom prípade zabránila úmrtiu pacienta alebo nie, respektíve či pochybenie zdravotníckeho zariadenia pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti bolo jednou z príčin úmrtia pacienta a to príčinou zásadnou a podstatnou. Intervenient poukázal na skutočnosť, že v uvádzanej veci išlo o vec, v ktorej došlo k úmrtiu pacienta, ktorému nebola poskytnutá zdravotná starostlivosť zdravotníckym zariadením správne v dôsledku stanovenia nesprávnej diagnózy, pričom pacient v zdravotníckom zariadení zomrel. Súd však v uvádzanom prípade dôsledne skúmal (a to aj znaleckým dokazovaním), či v prípade správne stanovenej diagnózy a vzhľadom na zdravotný stav pacienta v okamihu začatia poskytovania zdravotnej starostlivosti, by aj v takomto prípade mohlo dôjsť k úmrtiu pacienta. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že nepriaznivý zdravotný stav pacienta už v okamihu začatia poskytovania zdravotnej starostlivosti bol zásadnou príčinou neskoršieho úmrtia pacienta, pričom nepriaznivý zdravotný stav pacienta nebol spôsobený (nebol dôsledkom) pochybenia zdravotníckeho zariadenia pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti. Z uvedeného dôvodu súd nezistil príčinnú súvislosť medzi úmrtím pacienta a pacientovi nesprávne poskytnutou zdravotnou starostlivosťou. V dôsledku uvedeného súd dospel k záveru, že zdravotnícke zariadenie nezodpovedá pozostalým za nemajetkovú ujmu im vzniknutú v dôsledku úmrtia pacienta.

S poukazom na vyššie uvedené je podľa intervenienta zjavné, že súd v predmetnej veci nepostupoval správne, pretože z odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplýva, že by súd posudzoval nasledovné otázky: či aj v prípade správne poskytnutej zdravotnej starostlivosti vzhľadom na nepriaznivý zdravotný stav dcéry žalobcu, by pravdepodobnosť úmrtia dcéry žalobcu bola vysoká, skutočnosť, že nepriaznivý zdravotný stav dcéry žalobkyne, ktorý bol príčinou úmrtia dcéry žalobkyne, nebol dôsledkom neprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti žalovanou, pretože dcéra žalobkyne už v okamihu začatia poskytovania zdravotnej starostlivosti bola v kritickom stave, pričom ide o zásadné otázky majúce zásadný vplyv na záver o preukázaní či nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti dcére žalobkyne a vznikom nemajetkovej ujmy žalobkyni (v dôsledku úmrtia dcéry žalobkyne). V zmysle uvedeného je odôvodnenie rozhodnutia súdom nedostatočné pre vyslovenie záveru úmrtia dcéry žalobkyne v dôsledku nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti žalovanou a teda o preukázaní príčinnej súvislosti medzi nesprávne poskytnutou zdravotnou starostlivosťou žalovanou a vznikom nemajetkovej ujmy žalobkyni v dôsledku úmrtia dcéry žalobkyne.

4. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovanej vyjadrila tak, že navrhla napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. Podľa názoru žalovanej sa konajúci súd nevysporiadal s rozhodnutím orgánu verejnej moci /ÚDZS/, s poukazom na procesnú obranu žalovanej mal riadne zdôvodniť, prečo prihliadol na uvedené rozhodnutie, čo má zakladať odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. S uvedenou argumentáciou žalovanej žalobkyňa nesúhlasí, už v písomnej replike zo 17.6.2019 (a neskôr aj v písomnom vyjadrení z 30.4.2020) uvádzala, že podľa § 193 CSP je rozhodujúci súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu. Plne súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že Úrad je kompetentným orgánom verejnej moci, ktorý mal právomoc rozhodnúť o otázke, či bola v danej veci poskytnutá zdravotná starostlivosť správne. Úrad je totiž právnickou osobou zriadenou § 17 ods. 1 zák. č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „Zákon“) na vykonávanie dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti, pričom v prípade, ak u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti pri vykonávaní dohľadu zistí porušenie povinnosti poskytovať zdravotnú starostlivosť správne, ide o správny delikt, za ktorý môže byť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti podľa § 50 ods. 2 Zákona uložená pokuta až do výšky podľa § 64 ods. 2 Zákona.

Napokon uvedené sa aj skutočne stalo, keď Úrad ako príslušný orgán vo svojom Rozhodnutí rozhodol o udelení pokuty žalovanej vo výške 4.000 eur za porušenie § 4 ods. 3 Zákona. Porušenie podľa výroku Rozhodnutia spočívalo v tom, že žalovaná pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke p. A. B. (ďalej ako „Pacientka“) počas jej hospitalizácie na oddelení vnútorného lekárstva od 8.10.2016 do 9.10.2016 neposkytol zdravotnú starostlivosť správne, pretože pacientka nebola vzhľadom na celkový stav, ale aj anamnézu prijatá na jednotku intenzívnej starostlivosti (JIS), kde by bola počas celej doby hospitalizácie monitorovaná, a pacientka nemala zabezpečený intravenózný prístup za účelom včasného nasadenia antibiotickej liečby, ako aj komplexnej liečby septického stavu. Hoci žalobkyňa zastáva názor, že viazanosť súdu prvej inštancie je daná na základe ustanovenia § 193 CSP, a teda nie na základe § 194 CSP ako je uvedené v bode 16 rozsudku, súd prvej inštancie vo výsledku dospel k vecne správnejmu záveru, ku ktorému by rovnako dospel aj aplikáciou § 193 CSP.

Pokiaľ žalovaná namieta, že v konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi smrťou pacientky a konaním žalovanej, a že súd mal túto príčinnú súvislosť skúmať, podľa názoru žalobkyne súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania práve naopak správne vyvodil a v rozsudku aj dostatočne odôvodnil, že príčinná súvislosť sa skúma medzi preukázaným porušením zákonnej povinnosti žalovanej (bod 16 rozsudku) a zásahom žalovanej do osobnostných práv žalobkyne (bod 17 rozsudku), v ktorej súvislosti sa zároveň v bode 18 rozsudku vysporiadal s touto námietkou žalovanej, ktorá bola opakovane prednesená v priebehu prvoinštančného konania pred súdom, a pomerne jednoznačne uviedol, čo ho k záveru o preukázanej príčinnej súvislosti viedlo, keď v bode 18 rozsudku jasne judikoval, že „príčinná súvislosť je daná, nakoľko na naplnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy postačuje existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť osobnostné práva žalobkyne, t. j. aplikujúc uvedený výklad na prejednávany prípad nie je potrebné so 100% istotou určiť, že porušením povinnosti žalovanej bola spôsobená smrť dcéry žalobkyne.“ Zároveň uviedol, že vykonaným dokazovaním bola preukázaná existencia relatívne vysokej šance na prežitie pacientky, pričom v tejto časti odkázal na závery vykonaného znaleckého dokazovania, ktorými je viazaný. Následne uzavrel, že za daného skutkového stavu mala žalovaná povinnosť poskytnúť pacientke adekvátne podanie liečby, a to bez ohľadu na to, či úmrtie pacientky bolo alebo nebolo nezvratné.

V prípade opomenutia poskytnutia zdravotnej starostlivosti ich najbližšiemu príbuznému majú pozostalí nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 O.z. Existenciu zákonného nároku pozostalých príbuzných je potrebné vyvodiť z toho, že poskytovateľ zdravotnej starostlivosti je povinný do priebehu ochorenia ich blízkeho zasiahnuť splnením si svojich povinností podľa § 4 ods. 3 Zákona - t. j. tak, že by zomrelému príbuznému pozostalých poskytol zdravotnú starostlivosť správne, teda vykonal všetky zdravotné úkony a správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy a v súlade so štandardnými postupmi na výkon prevencie, štandardnými diagnostickými postupmi a štandardnými terapeutickými postupmi pri zohľadnení individuálneho stavu pacienta. Ak si poskytovateľ zdravotnej starostlivosti túto svoju povinnosť nesplní, zasiahne do života pozostalých tak, že ich blízkeму zoberie nádej, na ktorú mal právo, spočívajúcu v tom, aby sa zo svojho ochorenia uzdravil. V plnom rozsahu sa stotožňujeme so súdom v tom, že v danom prípade žalovaná zobrala žalobkyňu oprávnenú nádej na uzdravenie jej dcéry (pacientky). Právo na to, aby bola nesprávne liečenej osobe riadne poskytnutá zdravotná starostlivosť treba považovať za súčasť práva na ochranu osobnosti najbližších príbuzných nesprávne liečenej osoby, ktorá na túto chorobu zomrela, a to konkrétne za súčasť práva na ochranu ich súkromia podľa § 11 O.z., keďže ich súkromie je nevyhnutne tvorené životom a zdravím ich najbližšieho príbuzného. Z uvedeného dôvodu považuje žalobkyňa argumentáciu žalovanej za nesprávnu a nedôvodnú.

Žalovaná namieta, že súd ustálil svoje závery len na výňatku zo znaleckého posudku, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom nevykonal žalovanou navrhované dôkazy, a preto dospel k nesprávnemu rozhodnutiu, avšak žalovaná už neuvádza, aké majú byť tie nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým súd vykonaným dokazovaním dospel, obmedzila sa na uvedenie viacerých skutočností z anamnézy pacientky, ktoré boli v konaní pred súdom ňou opakovane udávané s cieľom presvedčiť súd, že pacientka si svoju smrť privodila sama a žalovaná na tom nenesie žiadnu zodpovednosť. Žalobkyňa opätovne poukazuje na to, že v Slovenskej republike má každý poskytovateľ zdravotnej starostlivosti povinnosť poskytnúť správnu zdravotnú starostlivosť akejkoľvek osobe, ktorá to potrebuje, bez ohľadu na to, či vôbec a v akej miere sa ona sama pričínila o vznik svojich zdravotných ťažkostí, čo sa však v predmetnej veci evidentne nestalo.

Žalovaná navyše súdu druhého stupňa, okrem iných, podsúva aj nepravdivé tvrdenia, že i) „v čase hospitalizácie u žalovanej bola (pozn. pacientka) pod vplyvom návykových látok metametamínu amfetaínu“, že ii) vzhľadom na výsledky testov, najmä CPR, bol pacientkin stav pri hospitalizácii

u žalovaného „kritický až fatálny“ a že iii) pacientka si vytrhávala venózný prístup, a preto sa jej intravenózna liečba ATB nedala aplikovať. Uvedené tvrdenia však nie sú pravdivé a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Ad bod i): ako už bolo uvedené v žalobe, pacientka bola v minulosti skutočne drogovo závislá, avšak dlhodobo sa z drogovej závislosti liečila pod dohľadom psychiatra F. I. E., a to formou substitučnej liečby. Tieto skutočnosti potvrdila tak samotná žalobkyňa, ako aj sestra pacientky p. E. F.. Je preto zavádzajúce tvrdiť, že pacientka i v čase hospitalizácie u žalovanej bola pod vplyvom návykových látok, keďže išlo len o dôsledok prebiehajúcej substitučnej liečby pacientky. Ad bod ii): žalobkyňa súhlasí s tým, že zdravotný stav pacientky bol pri nástupe na hospitalizáciu u žalovanej vážny, avšak nesúhlasí s tým, že už vtedy mal byť kritický a fatálny. Uvedené tvrdenie žalovanej je v rozpore tak s výpoveďou F. G. A., členky RZP, ktorá hodnotila životné funkcie pacientky v čase jej prevozu k žalovanej ako „relatívne v stabilizovanom stave“, ako aj v rozpore s odôvodnením rozhodnutia Úradu. V predmetnom rozhodnutí Úrad totiž na viacerých miestach uvádza, že pacientka sa do ireverzibilného stavu (ireverzibilného septického šoku) dostala až po 8 hodinách hospitalizácie u žalovanej, keď bola vedome ponechaná niekoľko hodín na svoj osud. Ad bod iii): z vykonaného dokazovania vyplynulo, že pacientka síce bola nekludná a s lekármi nespolupracovala, avšak po vytrhnutí venózneho prístupu jej bol podaný liek na upokojenie, po ktorom jej však už žiadna ATB liečba zo strany lekárov žalovaného podaná nebola. Nie je teda pravdou, že by pacientke nebolo možné podať ATB liečbu, ako to tvrdí žalovaná, čo tiež konštatoval aj Úrad vo svojom rozhodnutí. Bez ohľadu na vyššie uvedené zavádzajúce tvrdenia žalovanej, tieto okolnosti nemajú a nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu vo veci samej, keďže nejde o zákonné predpoklady pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyni podľa § 13 ods. 2 O.z. Ako súd opakovane uvádzal vo svojom rozsudku, pre naplnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy postačuje existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť osobnostné práva žalobkyne, samotný zásah do osobnostných práv žalobkyne a príčinná súvislosť medzi nimi. Žalobkyňa chápe, že žalovaná sa snaží bagatelizovať svoj nemalý podiel na smrti pacientky tvrdením, že si pacientka svoju smrť privodila sama svojím nezodpovedným správaním a že žiaden predložený dôkaz v spore nepreukázal, že by žalovaná zapríčinila smrť pacientky v akejkoľvek percentuálnej hodnote. Faktom však je, že žalovaná bola aj v tejto situácii povinná poskytnúť pacientke adekvátnu zdravotnú starostlivosť lege artis, čím by jej poskytla šancu na prežitie, na ktorú mala právo. Jej protiprávnym odňatím však žalovaná preukázateľne zasiahla do osobnostného práva žalobkyne, pričom takto zapríčinenú citovú ujmu žalobkyne je po právnej aj morálnej stránke správne odškodniť. Žalovaná tvrdí, že rozsudok nie je dostatočne odôvodnený, keď súd neodôvodnil, prečo odmietol jej argumentáciu a absentuje v ňom preukázanie príčinnej súvislosti medzi údajným poskytnutím zdravotnej starostlivosti non lege artis a úmrtím pacientky, podľa nej je preto nepreskúmateľný. Žalobkyňa s uvedeným názorom nesúhlasí, práve naopak tvrdí, že z rozsudku a jeho odôvodnenia jednoznačne vyplýva, čo bolo predmetom dokazovania súdu, z akých dôkazov súd vychádzal a k akým záverom na ich podklade dospel. Súd prvej inštancie v bode 15 rozsudku jednoznačne identifikoval všetky zákonné predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni, a to i) porušenie právnej povinnosti žalovanej (pričom vychádzal zo spisového materiálu a rozhodnutia Úradu), ii) zásah do práva na súkromný život žalobkyne, ako aj do jej práva na zachovanie a rozvíjanie rodinného života, tým, že iii) žalovaná v rozpore so svojimi povinnosťami zobrala žalobkyni oprávnenú nádej na uzdravenie jej dcéry (pacientky). Každý z uvedených zákonných predpokladov uplatneného nároku žalobkyne ďalej podrobne rozoberal v bode 16, 17 a 18 rozsudku, pričom o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni a dôvodoch, ktoré ho k určaniu jej výšky viedli, pojednával súd v bodoch 19, 20 a 21 rozsudku. Súd zároveň vysvetlil, prečo čiastočne zamietol žalobu žalobkyne v časti verejného ospravedlnenia žalovanej a tiež žalovanej uviedol z akých dôvodov a ktoré so žalovanou navrhovaných dôkazov v konaní odmietol vykonať. Hoci žalovaná je iného názoru, čo je pochopiteľné, podľa názoru žalobkyne je predmetný rozsudok jasne a vyčerpávajúco odôvodnený, pričom odôvodnenie rozsudku je logické a dáva odpovede na všetky otázky, ktoré sa v priebehu konania vyskytli.

5. K vyjadreniu žalobkyne intervenient poukázal na skutočnosť, že predmetné rozhodnutie ÚDZS nie je rozhodnutím o správnom delikte. Uvedená skutočnosť je jednoznačná, pretože ÚDZS uložil následne žalovanému pokutu v zmysle § 50 ods.2 zák. č. 581/2004 Z.z. a nie na základe § 64 zák. č. 581/2004 Z. z. upravujúceho ukládanie pokút za správne delikty. S poukazom na uvedené je záver žalobkyne o viazanosti súdu predmetným rozhodnutím v zmysle § 193 CSP nesprávny a súd správne posudzoval predmetné rozhodnutie v zmysle § 194 CSP.

Intervenient nespochybnuje, že žalovaná ako poskytovateľ bola povinná poskytnúť pacientke riadne zdravotnú starostlivosť. Prípadné porušenie uvedenej povinnosti žalovanej a časovo následné úmrtie pacientky však automaticky neznamená, že k úmrtiu došlo v príčinnej súvislosti s pochybením žalovanej

pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti pacientke. Na vyslovenie takéhoto závažného a zásadného záveru je potrebné posúdiť všetky okolnosti majúce vplyv na úmrtie pacientky. Bez posúdenia všetkých relevantných skutočností nie je totižto možné vylúčiť, že k úmrtiu pacientky by došlo aj v prípade správne poskytnutej zdravotnej starostlivosti žalovanou, napríklad ak zdravotný stav pacientky v čase začatia poskytovania zdravotnej starostlivosti bol natoľko vážny, že úmrtiu pacientky by nebolo možné zabrániť ani v prípade poskytnutia správnej zdravotnej starostlivosti. Súd sa však s uvedenou skutočnosťou v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. Uvedené pochybenie súdu je však mimoriadne závažné vzhľadom na skutočnosť, že v priebehu dokazovania bolo zistené, že zdravotný stav pacientky v čase začatia poskytovania zdravotnej starostlivosti žalovaným bol mimoriadne vážny. Vzhľadom na uvedené absencia náležitého odôvodnenia záveru súdu o preukázaní príčinnej súvislosti medzi úmrtím pacientky a pochybením žalovanej pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti pacientke je neakceptovateľným a mimoriadne závažným pochybením súdu.

Poukázal na strany 4 až 7 odvolania podaného žalovanou, kde žalovaná jednoznačne uvádza skutkové zistenia súdu, ktoré podľa jej názoru nezodpovedajú vykonanému dokazovaniu. Žalobkyňa spochybňuje viaceré skutkové závery uvádzané žalovanou, ktoré sú podľa žalobkyne nepravdivé, intervenient však s uvedeným tvrdením žalobkyne nesúhlasí, všetky skutkové zistenia uvádzané žalovanou v podanom odvolaní bez akýchkoľvek pochybností vyplývajú zo skutkových okolností zistených vykonaným dokazovaním.

Rozhodnutie súdu je nedostatočne odôvodnené a to najmä pokiaľ ide o pre rozhodnutie zásadný záver súdu o preukázaní príčinnej súvislosti medzi úmrtím pacientky a pochybením žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, pretože rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne odôvodnenie uvedeného záveru súdu okrem poukázania na judikatúru súdov v obdobných prípadoch bez uvedenia čo i len jediného konkrétneho súdneho rozhodnutia. Znalec MUDr. Výtiska sa na pojednávaní dňa 21.6.2021 vyjadril k viacerým skutkovým okolnostiam týkajúcim sa zdravotného stavu pacientky v čase začatia poskytovania zdravotnej starostlivosti žalovaným a taktiež pravdepodobnosti uzdravenia pacientky: a) výslovne uviedol, že v prípade pacientky vzhľadom na jej zdravotný stav v čase začatia poskytovania zdravotnej starostlivosti žalovaným bolo podanie správnej antibiotickej liečby veľmi problematické až nemožné; b) súčasne uviedol, že podľa jeho názoru ani podanie správnej antibiotickej liečby by nemalo zásadný dopad na priebeh ochorenia pacientky a pravdepodobne by len oddialilo úmrtie pacientky; c) uviedol, že v prípade pacientky by ani včasné zabezpečenie žilového prístupu na podávanie antibiotickej liečby pravdepodobne nezabránilo úmrtiu pacientky, skôr by len oddialilo jej úmrtie; d) taktiež uviedol, že šance pacientky na prežitie by boli minimálne aj v prípade, ak by jej bola podaná ošetrojúcim lekárom podaná liečba a ani podanie liečby by jej šance na prežitie nezvyšilo; e) uviedol, že podanie antibiotickej liečby pacientke by nemalo vplyv na priebeh ochorenia pacientky, súd sa však s uvedenými zásadnými skutkovými okolnosťami vôbec v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal ani sa s nimi nevysporiadal. Vzhľadom na uvedené je jednoznačné, že záver súdu o preukázaní príčinnej súvislosti medzi úmrtím pacientky a pochybením žalovanej pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti je s poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania ako aj bez náležitého odôvodnenia nesprávny. Z vyššie uvedených skutkových zistení vyplývajúcich z vykonaného dokazovania je zjavné, že zdravotný stav pacientky bol už v čase začatia poskytovania zdravotnej starostlivosti žalovanou natoľko vážny, že úmrtiu pacientky nebolo možné zabrániť ani poskytnutím riadnej zdravotnej starostlivosti žalovanou. V zmysle uvedeného úmrtie pacientky nebolo dôsledkom pochybenia žalovanej pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke ale dôsledkom nezvratného nepriaznivého zdravotného stavu pacientky. S poukazom na uvedené z vykonaného dokazovania nevyplýva preukázanie príčinnej súvislosti medzi úmrtím pacientky a pochybením žalovanej pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti ale práve naopak, absencia uvedenej príčinnej súvislosti. Predmetné rozhodnutie súdu je nesprávne a odvolanie podané žalovanou dôvodné.

6. Žalovaná sa k vyjadreniam intervenienta a žalobkyne vyjadrila tak, že sa stotožňuje s argumentáciou intervenienta v plnom rozsahu, s argumentáciou žalobkyne nesúhlasí. Konajúci súd sa v zásade nevysporiadal s predmetným rozhodnutím orgánu verejnej moci, s poukazom na procesnú obranu žalovanej mal riadne zdôvodniť prečo prihlíadol na uvedené rozhodnutie. V prípade ak by zákonodarca mal na mysli, že súdy sú právnym názorom viazané, formulácia ust. § 194 CSP by bola koncipovaná práve týmto spôsobom. Z uvedeného ustanovenia, na ktoré sa odvoláva súd, ale nevyplýva jeho povinnosť bez ďalšieho prevziať právny názor ÚDZS, preto je žalovaná názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Medzi protiprávnym konaním žalovanej a následkom na zdraví pacientky (v tomto prípade smrti pacientky) musí existovať vzťah príčinnej súvislosti, ktorý by sa dalo zjednodušene interpretovať aj

tak, že nepriaznivý následok by nenastal, keby nedošlo k protiprávnemu konaniu (princíp *condicio sine qua non*). Konajúci súd nepresvedčivo zdôvodnil ustálenie príčinnej súvislosti, preto sa žalovaná nestotožňuje s názorom žalobkyne, ktorý prezentuje vo svojom vyjadrení.

Konajúci súd nedáva v odôvodnení rozsudku žiadne vysvetlenie k tomu, že podľa žalovanej ako odvolateľa nebohá vyhľadala lekársku pomoc neskoro, keďže vysoké hodnoty CRP aj len pri bežnej infekcii by trvalo pri aplikovaní ATB znížiť na prijateľné hodnoty približne tri dni, pričom súd len odkazuje na selektívnu odpoveď a to vyjadrenie v znaleckom posudku ohľadom všeobecnej informácie o mortalite infekcie, pričom to je práve len subjektívny názor a záver súdu, že v tomto konkrétnom prípade, existovala pre nebohú šanca na prežitie. Nemôže bezbreho tvrdiť, ad 1) že keďže nie je potrebné so 100% istotou určiť, že porušením povinnosti žalovanej bola spôsobená smrť, tak je príčinná súvislosť dokázaná/daná a ad 2) keďže z medicínskeho hľadiska je vedecky štatisticky spracovaná určitá mortalita pri nejakej diagnóze, tak toto bez ďalšieho znamená prežitie pacienta, a teda pre úplnosť ad 3) a contrario, že absencia určitých úkonov zo strany žalovanej zapríčinila smrť nebohej. Žiaden predložený dôkaz v spore nepreukázal, že by žalovaná zapríčinila smrť nebohej v akejkolvek percentuálnej hodnote (aj menej ako so 100% istotou), napriek tomu súd konštatoval, že príčinná súvislosť je daná, preto má odvolateľka za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

7. Žalobkyňa k vyjadreniu intervenienta uviedla, že zotrúva na svojej argumentácii s tým, že v správnom konaní platí zásada materiálnej pravdy, podľa ktorej musí byť skutkový stav spoľahlivo zistený, t. j. Úrad musí vykonať všetky úkony, ktoré je treba na riadne a úplné objasnenie rozhodujúcich okolností dôležitých pre posúdenie veci. Pokiaľ teda žalovaná Rozhodnutie Úradu plne akceptovala a riadny opravný prostriedok (rozklad) v zákonnej lehote 15 dní od doručenia Rozhodnutia ani nepodala, je evidentné, že s jeho obsahom súhlasila a tento opisuje skutkový stav veci tak, ako sa naozaj stal.

V predmetnej veci nie je dôležité či rozhodujúce to, čo k pacientkinmu kritickému zdravotnému stavu dňa 8.10.2016 viedlo, ale to, že žalovaná pacientke po privezení na urgentný príjem a po diagnostikovaní choroby a jej závažnosti neposkytla žiadnu liečbu s cieľom jej uzdravenia alebo zlepšenia jej stavu, hoci sama uzavrela, že takáto liečba existuje (ATB liečba), je potrebná a nariadila jej nasadenie. Žalovaná jednoznačne pochybila tým, že pacientke objektívne neposkytla zdravotnú starostlivosť tak, ako jej bola ošetrovujúcim lekárom nariadená (na čo bola v zmysle zákona č. 576/2004 Z. z. povinná), čím jej fakticky bezdôvodne odmietla zdravotnú starostlivosť poskytnúť a výrazne znížila jej šance na prežitie.

Pokiaľ intervenient tvrdí, že súd v rozsudku neuviedol z akej konkrétnej judikatúry pri zisťovaní príčinnej súvislosti vychádzal (keďže podľa neho sa na tieto prípady vyžaduje jednoznačné preukázanie príčinnej súvislosti medzi *non lege artis* postupom žalovanej a úmrtím pacientky), žalobkyňa dala do pozornosti bod 15 rozsudku, kde súd prvej inštancie uvádza: „Vychádzajúc zo spisového materiálu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a najmä z predmetného rozhodnutia zomrelá dcéra žalobkyne nebola bezodkladne po zistení jej zdravotného stavu hospitalizovaná na oddelení jednotky intenzívnej starostlivosti, t. j. nebola počas hospitalizácie monitorovaná, nebola jej poskytnutá predpísaná antibiotická liečba a vykonané zdravotné úkony smerujúce ku komplexnej liečbe septického šoku, t. j. liečba nebola vykonaná *lege artis*. Uvedená skutočnosť viedla k tomu, že dcéra žalobkyne zomrela, čím bolo zasiahnuté do práva žalobkyne, a to konkrétne do jej práva na súkromný život ako aj do jej práva na zachovanie a rozvíjanie rodinného života tým, že žalovaný jej v rozpore so svojimi povinnosťami zobrala oprávnenú nádej na uzdravenie dcéry.“, z ktorého odôvodnenia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že na predmetnú vec aplikoval doktrínu "straty šancí" alebo "straty očakávaní", ktorá sa v súčasnosti aplikuje v pomerne širokej rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky (rozsudok Krajského súdu Prešov z 28.11.2016 sp. zn. 8Co/298/2015, rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 21.6.2016 sp. zn. 6Co/197/2015, rozsudok Krajského súdu Trnava z 25.6.2019 sp. zn. 9Co/51/2019 a pod.) a jej použitie v slovenskom právnom poriadku bolo potvrdené aj nálezom ÚS SR sp. zn. II. ÚS 716/2016-92 z 24.10.2016. Podľa uvedeného nálezu ÚS SR "požiadavka jednoznačného preukázania príčinnej súvislosti bez možnosti pripustenia určitej rozumnej miery neistoty osobitne v sporoch, ktoré majú svoj pôvod vo vzťahoch lekár (zdravotnícke zariadenie) a pacient (klient), je v štandardnom type dôkazného sylogizmu neprimeraná, pretože narúša spravodlivú rovnováhu medzi dotknutými stranami tým, že nereflektuje objektívne limity súvisiace s následným poznávaním minulých javov, zvlášť príčinnej súvislosti, a proporcionálne nevyvažuje vzájomné asymetrické postavenie týchto subjektov, v ktorom má „navrch“ zdravotnícke zariadenie, keďže na žalobcu (poškodeného) ako slabšiu stranu v ich vzájomnom vzťahu kladie neúmerné nároky, čím mu v súdnom konaní fakticky znemožňuje dosiahnutie ich uspokojenia, v dôsledku čoho porušuje aj jeden z aspektov práva na spravodlivé súdne konanie, ktorým je rovnosť jeho strán. Právo na rovnosť účastníkov konania vyžaduje, aby dôkazné

bremeno kladené na jedného účastníka konania nebolo neprimerané. Čo vychádza zo všeobecnej požiadavky na dosiahnutie spravodlivej rovnováhy medzi stranami sporu."

Doktrína straty šance sa v slovenskom právnom poriadku po vzore common law aplikuje práve preto, že postupom času súdy zistili, že v medicínsko-právnych sporoch nie je v mnohých prípadoch možné jednoznačne určiť skutočnú príčinu vzniku škodlivého následku, ale túto možno stanoviť len s určitou mierou jej pravdepodobnosti, čo odporovalo požiadavke jasného preukázania príčinnej súvislosti, ktorým argumentuje intervenient. Riešenie nachádza ÚS SR práve v spomínanom náleze, keď hovorí, že neistota vo vzťahu k príčinnej súvislosti musí byť spravodlivo rozdelená s tým, že požiadavka spravodlivého vyváženia faktickej nerovnosti sporových strán bude v zásade naplnená v prípade, ak je v pochybnostiach rozhodnuté v prospech tomu, komu vznikla ujma. Pokiaľ teda súd prvej inštancie vychádzal zo záverov znaleckého dokazovania, kde šance na prežitie pacientky v prípade postupu žalovanej lege artis boli znalcom určené v rozmedzí 30% až 70%, je jeho záver o existencii príčinnej súvislosti medzi postupom non lege artis žalovanej a vzniknutou ujmom žalobkyni zjavne správny a vyplýva z požiadaviek aktuálnej rozhodovacej praxe slovenských súdov.

8. Intervenient k vyjadreniu žalobkyně uviedol, že v znaleckom posudku v odpovedi na otázku č. 5 (str.12) je uvedený všeobecný záver o mortalite pacientov s diagnózou bakteriálnej endokarditídy pri bežnom priebehu a pri komplikovanom priebehu. Intervenient predpokladá, že z uvedeného všeobecného záveru dospela žalobkyňa a pravdepodobne aj súd (vzhľadom na absenciu riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia) k záveru o vysokej šanci pacientky na vyliečenie v prípade riadneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti žalovanou. Intervenient však poukazuje, že uvedený záver o pravdepodobnosti mortality pacienta je len všeobecným záverom, ktorý bol jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností konkretizovaný na prípad pacientky pri výsluchu znalca MUDr. Miroslav Výtiska na pojednávaní dňa 21.6.2021. Znalec sa k prípadu pacientky vyslovil jednoznačne, že šance pacientky na prežitie by boli minimálne aj v prípade, ak by jej bola podaná ošetrujúcim lekárom podaná liečba a ani podanie liečby by jej šance na prežitie nezvýšilo. Súd sa však pri odôvodnení svojho rozhodnutia s uvedeným jednoznačným záverom znalca nevysporiadal. Záver žalobkyně o aplikácii žalobkyňou uvádzanej doktríny samotným súdom je len záverom žalobkyně a z odôvodnenia rozhodnutia súdu nevyplýva, že by súd aplikoval uvedenú žalobkyňou tvrdenú doktrínu, respektíve že by súd vôbec zvažoval jej aplikáciu v predmetnom prípade a dokonca, že by súd vôbec považoval uvedenú doktrínu za správnu. V zmysle uvedeného je záver žalobkyně o relatívne vysokej šanci pacientky na vyliečenie (30% až 70%) jednoznačne nesprávny a nepravdivý.

9. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Okrem objektívnej prípustnosti odvolania (t. j. existencia rozhodnutia, proti ktorému zákon pripúšťa odvolanie), musí existovať aj subjektívna prípustnosť odvolania. Tzn. že odvolanie musí podať tá strana, v neprospech ktorej bolo vydané rozhodnutie (§ 359 CSP), resp. ten subjekt, ktorý má právo podať odvolanie (§ 360 a § 361 CSP). Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá prijatie záveru o oboch stránkach jeho prípustnosti (tak objektívnej ako aj subjektívnej).

Subjektívna procesná legitímácia odvolateľa na podanie odvolania vyplýva z ust. § 359 až § 361 CSP. Osobou oprávnenou podať odvolanie je v prvom rade tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak odvolanie nepodala strana sporu alebo za splnenia zákonných podmienok intervenient alebo prokurátor, odvolací súd odvolanie odmietne. Ak odvolanie podala sporová strana, je povinnosťou odvolacieho súdu skúmať, či napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté v jej neprospech. V predmetnej veci ide o rozsudok, ktorým súd prvej inštancie (reprezentovaný sudcom) rozhodol o žalobe tak, že jej čiastočne vyhovel a čiastočne ju zamietol, rozhodol o náhrade trov konania, odvolanie proti tomuto rozsudku je objektívne prípustné (§ 355 ods. 1 a 2 CSP). Žalovaná odvolaním napadla rozsudok súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu, hoci jeho zamietajúcou časťou bolo rozhodnuté v jej prospech, teda v zamietajúcej časti veci samej (II. výrok rozsudku) nebolo jej odvolanie subjektívne prípustné.

Podľa § 386 CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo d) nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

Odvolací súd preto podľa § 386 písm. b/ CSP odmietol odvolanie žalovanej voči rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti veci samej - v časti o zvyškovom zamietnutí žaloby (II. výrok rozsudku) ako podané neoprávnenou osobou (II. výrok tohto rozsudku odvolacieho súdu).

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), vo vzťahu k výrokom I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m/ CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozsudok v účinne napadnutých častiach (jeho I. a III. výrok) v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho výrokoch I. a III. je vo výroku vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť.

Odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia vo vyhovujúcej časti veci samej a v časti o náhrade trov konania (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí učiniť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

11. Odvolateľka v odvolaní vytkla súdu prvej inštancie, že sa v zásade nevysporiadal s rozhodnutím ÚDZS s poukazom na jej nešpecifikovanú procesnú obranu, hoci mal riadne zdôvodniť prečo prihliadol na uvedené rozhodnutie, keď z ust. § 194 CSP nevyplýva jeho povinnosť bez ďalšieho prevziať právny názor ÚDZS, ale z neho vyplýva, že súd má naň prihliadnúť a vysporiadať sa s ním (či prišlo k porušeniu právnej povinnosti alebo nie), odvolateľka bola preto názoru, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 4 ods. 3 ZoZS v rozhodnom znení, poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

Odvolací súd túto námietku odvolateľky nepovažuje za dôvodnú, nakoľko súd prvej inštancie sa otázkou či došlo k porušeniu právnej povinnosti zaoberal v 15. a 16. bode odôvodnenia napadnutého rozsudku, uviedol, že vykonaným dokazovaním (dokazovanie bolo vykonané výsluchom žalobkyne, písomnými vyjadreniami strán sporu a intervenienta, výsluchom svedkov, znaleckým posudkom, výsluchom znalca, Oznámením ÚDZS z 24.8.2017, jeho Rozhodnutím z 21.2.2018 a spisovým materiálom č. PO1742/2016, článkami, lekáarskymi správami, listom o prehliadke mŕtveho,...) bolo preukázané, že zo strany žalovanej došlo v prípade úmrtia nebohej A. B. k porušeniu právnej povinnosti upravenej v ust. § 4 ods. 3 ZoZS, keď bol jej postup posúdený ako nesprávny, čo vyplýva z rozhodnutia ÚDZS o uložení pokuty, vychádzajúc zo spisového materiálu ÚDZS a najmä z predmetného rozhodnutia zomrelá dcéra žalobkyne nebola bezodkladne po zistení jej zdravotného stavu hospitalizovaná na oddelení jednotky intenzívnej starostlivosti (ďalej aj „JIS“), t. j. nebola počas hospitalizácie monitorovaná, nebola jej poskytnutá predpísaná antibiotická liečba a vykonané zdravotné výkony smerujúce ku komplexnej liečbe septického šoku, t. j. liečba nebola vykoná lege artis, ktorá skutočnosť viedla k tomu, že dcéra žalobkyne zomrela, čím bolo zasiahnuté do práva žalobkyne, a to konkrétne do jej práva na súkromný život ako aj do jej práva na zachovanie a rozvíjanie rodinného života tým, že žalovaná jej v rozpore so svojimi povinnosťami zobrala oprávnenú nádej na uzdravenie dcéry. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že porušenie právnej povinnosti žalovanej bolo konštatované už vyššie spomenutým rozhodnutím ÚDZS (ktorým bolo konštatované poskytnutie zdravotnej starostlivosti non lege artis), na ktoré bol súd pri rozhodovaní povinný v zmysle § 194 CSP prihliadnúť, nakoľko sa jedná o kompetentný orgán verejnej moci, ktorý mal právomoc rozhodnúť o otázke, či bola v danej veci poskytnutá zdravotná starostlivosť správne.

Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie prihliadol najmä, nie však výlučne na rozhodnutie ÚDZS, ktorého závery boli podporené aj ďalšími dôkazmi (výsluchom žalobkyne, znaleckým posudkom, výsluchom znalca, z ktorých vyplýval postup žalovanej non lege artis) a vysporiadal sa s ním tak, že po vykonanom dokazovaní a jeho vyhodnotení dospel k záveru, že prišlo k porušeniu právnej povinnosti zo strany žalovanej, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožňuje.

Z rozhodnutia ÚDZS z 21.2.2018 č. k.: ZS 204/00001/2018, právoplatného 13.3.2018 (č. I. 96) vyplýva, že žalovanej bola uložená pokuta 4.000 eur za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 350/2005 Z.z., t.j. za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne. Porušenie bolo zistené dňa 22.8.2017 ukončeným výkonom dohľadu nad poskytnutím zdravotnej starostlivosti pani A. B., nar. XXXX, naposledy bytom C. XXXX/X, XXX XX C. (ďalej len „pacientka“). Porušenie spočívalo v tom, že poskytovateľ zdravotnej starostlivosti pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke počas jej hospitalizácie na oddelení vnútorného lekárstva od 8.10.2016 do 9.10.2016 neposkytol zdravotnú starostlivosť správne, pretože pacientka nebola vzhľadom na celkový stav, ale aj anamnézu prijatá na JIS, kde by bola počas celej doby hospitalizácie monitorovaná a pacientka nemala zabezpečený intravenózný prístup za účelom včasného nasadenia antibiotickej liečby, ako aj komplexnej liečby septického stavu. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že v danom prípade ÚDZS prihliadol na závažnosť zistených nedostatkov a ich následkov spočívajúcich v tom, že pacientka nebola vzhľadom na celkový stav, ale aj anamnézu prijatá na JIS, kde by bola počas celej doby hospitalizácie monitorovaná, a pacientka nemala zabezpečený intravenózný prístup za účelom včasného nasadenia antibiotickej liečby, ako aj komplexnej liečby septického stavu (infúzie fyziologického roztoku, glukózy, kryštaloïdov, analgetiká, sedatíva etc.) Pacientkin stav bol po vyšetrení na urgentnom prijíme uzavretý ako febrilný stav, zápalový syndróm s podozrením na recidivujúcu endokarditídu a pacientke bola odporučená hospitalizácia. Pacientke síce bola naordinovaná antibiotická liečba v dvojkombinácii a podanie infúznej liečby, uvedenú liečbu však vôbec nedostala, keďže už na urgentnom prijíme stratila venózný prístup a iný jej zavedený nebol. Na oddelení vnútorného lekárstva tak už žiadnu intravenóznú liečbu nedostala, ale len intramuskulárnu liečbu sedatívom Apaurin na upokojenie. Pacientka v ťažkom septickom stave tak zostala ponechaná niekoľko hodín na svoj osud. Po ôsmich hodinách hospitalizácie na oddelení upadla do ireverzibilného septického šoku, na následky ktorého ešte toho istého dňa exitovala na OAIM. Pacientke s prihliadnutím na jej anamnézu a na celkový stav nebola včas poskytnutá antibiotická liečba, ako aj komplexná liečba septického stavu, ktorý sa nakoniec rozvinul bez podanej liečby až do ireverzibilného septického stavu. Ak by bola liečba pacientky vykonaná lege artis mala by šancu na život, čo vyplýva aj z 5. bodu záveru súkromného znaleckého posudku predloženého žalovanou, podľa ktorého je mortalita pri bakteriálnej endokarditíde približne 30% a pri komplikovanom priebehu môže byť až 70%. Z výsluchu znalca na pojednávaní vyplynulo, že pacientke nebola podaná adekvátne antibiotická liečba a nebol zabezpečený žilný prístup (ide o postup non lege artis), liečba pacientov s podobným stavom je oveľa komplexnejšia, antibiotickou liečbou sa to len začína a v 50% prípadov to končí chirurgickým zákrokom. Šance na prežitie pacientky v prípade podania liekov predpísaných lekárom žalovanej znalec označil za zanedbateľné resp. minimálne, avšak nie za vylúčené. Z uvedeného vyplýva, že minimálne 30% šancu na prežitie pacientka mala a neposkytnutím liečby lege artis jej táto šanca bola odobratá, rovnako žalobkyni nádej na uzdravenie dcéry.

Ústava Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) v čl. 40 garantuje každej fyzickej osobe právo na ochranu zdravia a preto zásah do ústavou chránenej hodnoty sa prirodzene musí spájať s náležitou ústavne garantovanou ochranou tejto hodnoty. Neoprávnený zásah do práva na ochranu zdravia, nekonaním lege artis, predstavuje fatálne zlyhanie, ktoré je v rozpore s poslaním subjektu, ktorého podstatou činnosti je záchrana života, vyliečenie choroby, zabránenie vzniku závažných zdravotných komplikácií (§ 3 ods. 2 písm. a/, b/, c/ zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v rozhodnom znení).

Vzhľadom k tomu, že medicínsky následok postupu non lege artis mohol byť rozhodujúci pre nepriaznivý vývoj poruchy zdravia pacientky, nemohla byť vylúčená zodpovednosť žalovanej ako zdravotníckeho zariadenia (skutočnosť, že následok postupu nemusel byť rozhodujúci pre nepriaznivý vývoj poruchy zdravia, nepredstavuje vylúčenie zodpovednosti za nesprávny medicínsky postup).

12. Ďalšou námietkou odvolateľka namietala, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi smrťou pacientky a konaním odvolateľky, otázkou príčinnej súvislosti sa súd prvej inštancie podľa nej zaoberal len okrajovo, konštatoval jej danosť s poukazom na judikatúru v obdobných sporoch, nesprávne automaticky bez ďalšieho ustálil, že tým, že malo dôjsť k porušeniu povinnosti na strane žalovanej, tak je príčinná súvislosť daná, poukázala na rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo/1946/2000. Vytkla tiež súdu, že sa nevysporiadal s jej argumentáciou ohľadom anamnézy alebo jej a externých vplyvov, ktoré sú podľa názoru odvolateľky v bezprostrednej príčinnej súvislosti so smrťou alebo jej. Pre prípad ak by odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie chcel poukázať na v zásade jediný judikovaný

prípád v oblasti medicínskych sporov (napriek tomu, že v odôvodnení rozsudku absentuje akýkoľvek príklad rozhodnutia) a to nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) z 24.10.2017 č. k. II. ÚS 716/2016-92, uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR pod č. 37/2017, k tomuto odvolateľka uviedla, že sa nezakladá na takom skutkovom základe, že by mohol byť aplikovaný na tento prípad. Ďalej namietala, že žiaden predložený dôkaz v spore nepreukázal, že by žalovaná zapríčinila smrť alebo jej v akejkoľvek percentuálnej hodnote (aj menej ako so 100% istotou), napriek tomu súd konštatoval, že príčinná súvislosť je daná, preto má odvolateľka za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ak by aj žalovaná akceptovala, že sa pripúšťa istá miera pravdepodobnosti pri preukazovaní príčinnej súvislosti v medicínsko-právnom spore (t. j. že nemusí byť preukázaná na 100%), je potrebné túto preukázať v miere hraničiacej s istotou. Vzhľadom na závery vykonaného dokazovania v spore je zrejmé, že nie je možné konštatovať naplnenie príčinnej súvislosti medzi namietaným pochybením zdravotníckeho personálu žalovanej a úmrtím p. A. B.. Stav alebo s vysokým rizikom úmrtia konštatoval i znalecký ústav v znaleckom posudku. Záver konajúceho súdu, v zmysle ktorého medzi konaním resp. nekonaním odvolateľky pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, existuje jednoznačná príčinná súvislosť, t. j. porušenie povinností žalovanej má za následok smrť A. B. vychádza podľa názoru odvolateľky z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolačný súd je na rozdiel od odvolateľky názoru, že napriek skutkovým odlišnostiam, sú na predmetný spor v otázke existencie príčinnej súvislosti aplikovateľné závery ÚS SR, ktorý sa problematikou príčinnej súvislosti v medicínskoprávných sporoch zaoberal v Náleze z 24.10.2017 sp. zn. II. ÚS 716/2016, kde uviedol nasledovné:

„Príčinná súvislosť predstavuje základný konštrukčný prvok zodpovednostnej skutkovej podstaty, na ktorom je vybudovaný systém súkromnoprávnej zodpovednosti za škodu, a ktorej preukázanie v súdnom konaní je jedným z predpokladov úspešného uplatňovania zodpovednostných nárokov žalobcu proti žalovanému. Určenie príčinnej súvislosti predstavuje v procese dokazovania pomerne náročnú úlohu, ktorá z pohľadu základnej procesnej konštrukcie, na ktorej je vybudovaný systém sporového konania, zaťažuje žalobcu. Problematika spoznávania minulých javov, najmä príčinnej súvislosti, sa prenáša do procesnej roviny najmä v tom, že základným východiskom pri uvažovaní o rozložení dôkazného bremena medzi strany sporu je pravidlo, podľa ktorého ten, kto tvrdí, ten aj dokazuje (affirmanti incumbit probatio), čo v sporovom súdnom konaní, pokiaľ ide o otázku preukázania príčinnej súvislosti, zaťažuje žalobcu. Ako správne A. Winterová uvádza, v skutkovo a právne zložitých sporoch je tento základný sylogizmus spravidla nepostačujúci aj preto, že spravodlivé usporiadanie procesných vzťahov vyžaduje, aby bola zohľadnená skutočnosť, že mnohokrát nie je v možnostiach strany, ktorá určitú skutočnosť tvrdí, tiež svoje tvrdenia dokázať (porovnaj prof. JUDr. Alena Winterová, CSc., a kolektív. Civilní právo procesní. 6. aktualizované vydání. Praha: Linde, 2011. s. 252). Jednou z oblastí, kde tieto problémy vystupujú zvlášť do popredia sú tzv. medicínskoprávne spory, ktoré sú charakteristické svojou skutkovou zložitou prejavujúcou sa predovšetkým súbehom viacerých príčin spôsobilých privodiť daný následok alebo výrazným časovým obdobím medzi príčinou a následkom, čo významne sťažuje dôkaznú situáciu, prípadne tým, že úroveň aktuálneho stavu poznania v danom čase neumožňuje spoľahlivo objasniť tvrdený kauzálny priebeh, nedokonalosťou postupov pri poskytovaní zdravotníckej starostlivosti alebo samotnou povahou biologických procesov (porovnaj napr. DOLEŽAL, Adam – DOLEŽAL, Tomáš. Kauzalita v civilním právu se zaměřením na medicínskoprávní spory. Praha: Ústav státu a práva AV ČR, 2016. s. 180).

Charakteristickou črtou týchto vzťahov, ktorá v priebehu súdneho konania mnohokrát zohráva rozhodujúcu úlohu je aj to, že medzi úrovňou poznania zdravotníckeho zariadenia a pacientom je výrazná informačná asymetria v neprospech pacienta. Práve informačná nerovnomernosť medzi úrovňou poznania zdravotníckeho zariadenia na jednej strane a jeho pacientom na strane druhej a s tým spojená odborná znalosť zdravotníckeho zariadenia a spôsobilosť vnímať udalosti spojené s poskytovaním zdravotníckych služieb lepšie alebo o ich priebehu zistiť viac a tiež jeho spôsobilosť preventívne alebo následne zabezpečiť o tom dôkazné prostriedky sú tými okolnosťami, ktoré ho stavajú do výhodnejšieho procesného postavenia v prípade sporu vo vzťahu k pacientovi, ktorý takéto možnosti spravidla nemá. V prípade, ak má za takejto situácie poškodený pacient, ako slabšia strana v priebehu súdneho konania dokázať príčinnú súvislosť medzi určitými právne relevantnými javmi, má v priebehu dokazovania pred sebou pomerne náročnú úlohu, ktorá hraničí v mnohých prípadoch s jej faktickou realizovateľnosťou.

Práve objektívne limity spojené s dokazovaním kauzálny súvislosti, ako aj slabšie postavenie poškodeného pacienta (pozn.: resp. jeho právnych nástupcov) sú tými skutočnosťami, ktoré v rámci štandardného dôkazného sylogizmu vedú v mnohých prípadoch k nespravodlivým výsledkom, pretože

neadekvátne náročnosť unesenia dôkazného bremena o príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou a vznikom škody zo strany pacienta je v prípade uplatňovania zásady „všetko alebo nič“ aj spravidla príčinou jeho neúspechu v spore. Takéto riešenie sa javí byť nespravodlivé najmä v prípadoch, keď pre pravdivosť skutkových tvrdení žalobcu hovorí vysoká miera ich pravdepodobnosti.

V medicínskoprávných sporoch nie je v mnohých prípadoch z už uvedených dôvodov možné jednoznačne určiť skutočnú príčinu vzniku škodlivého následku, ale túto možno stanoviť len s určitou mierou jej pravdepodobnosti. V týchto prípadoch je nutné vziať do úvahy aj ďalšie prvky, na ktorých je vybudovaný systém zodpovednostného práva, a zohľadniť ich v kontexte objektívnej kauzálnej neistoty a vzájomnom nerovnocennom postavení tak, aby výsledok zodpovedal princípom, na ktorých je zodpovednosť za ujmu/škodu postavená. V tejto situácii ide v zásade o vyvažovanie dvoch proti sebe stojacich záujmov, a to práva poškodeného na jeho odškodnenie a na druhej strane záujem na tom, aby povinnosť na náhradu škody zaťažovala iba toho, kto škodu skutočne spôsobil alebo ju mohol svojím konaním odvrátiť. Neistota vo vzťahu k príčinnej súvislosti musí byť preto spravodlivo rozdelená, pričom, ako uvádza F. Štajgr, požiadavka spravodlivého vyváženého faktickej nerovnosti sporových strán je v zásade naplnená v prípade, ak je v pochybnostiach rozhodnuté v prospech toho, komu vznikla ujma (porovnaj Dr. František Štajgr. Důkazní břemeno v civilním soudním sporu, Praha, 1931. s. 114).

Ak je miera procesnoprávneho poznania vyžadovaná na preukázanie príčinnej súvislosti medzi právne relevantnými javmi zo strany žalobcu ako slabšej strany sporu zjavne neprimerane vysoká a nezohľadňujúca faktickú nerovnosť strán sporu, tak v dôsledku toho je aj dôkazné bremeno kladené na túto stranu zjavne neprimerané, čo potom vylučuje aj akúkoľvek zmysluplnú úvahu o možnosti jeho „unesenia“, čím dochádza k porušeniu práva na rovnosť strán ako jedného z komponentov práva na spravodlivé súdne konanie.“

Je potrebné uvedomiť si, že podstatou medicíny je vstupovanie do celého reťazca príčin a následkov, do procesov, ktoré prebiehajú v ľudskom tele, tieto procesy ovplyvňovať, meniť ich. Zásah lekára sám o sebe mení prirodzený beh vecí.

Poslaním zdravotníckeho pracovníka je vykonávať zdravotnícke povolanie svedomito, statočne, s hlbokým ľudským vzťahom k človeku, v súlade s právnymi predpismi, s dostupnými poznatkami lekárskeho vied a biomedicínskymi vedami a s prihliadnutím na technické a vecné vybavenie zdravotníckeho zariadenia, v ktorom poskytuje zdravotnú starostlivosť (etický kódex zdravotníckeho pracovníka, príloha č. 4 k zákonu č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Pre vznik zodpovednosti za protiprávne konanie, vrátane príčinnej súvislosti, je rozhodujúce, či včasná a účinná diagnostika a následný ďalší postup v liečbe boli spôsobilé (mohli) zabrániť alebo čo najviac obmedziť riziko vzniku škody na zdraví a živote pacienta. Je potrebné zohľadniť aj všeobecnú preventívnu povinnosť, v zmysle ktorej je každý povinný zachovávať vždy taký stupeň pozornosti, ktorý vzhľadom ku konkrétnej časovej a miestnej situácii možno od neho požadovať a ktorý je spôsobilý zabrániť alebo čo najviac obmedziť riziko vzniku škody na živote (porov. rozsudok NS ČR sp. zn. 25 Cdo 618/2001).

Od žalovanej (v rukách ktorej bol život pacientky, ktorý má chrániť, resp. je povinná urobiť všetko, čo je vzhľadom na aktuálny stav medicíny objektívne schopná urobiť) je spravodlivé požadovať, že bude pri liečbe postupovať lege artis, čím si splní aspoň základnú povinnosť predchádzať škodám na živote a zdraví, pretože za jej porušenie nutne musí niesť zodpovednosť, pokiaľ medicínsky následok správneho postupu mohol mať vplyv na vývoj poruchy zdravia.

Súd prvej inštancie sa s námietkami odvolateľky vysporiadal najmä v 18. bode odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, keď uviedol, že v konaní bola zo strany žalovanej spochybnená existencia príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom ujmy, vychádzajúc z judikatúry všeobecných súdov v obdobných prípadoch však možno jednoznačne uzavrieť, že príčinná súvislosť je daná, keď z vykonaného dokazovania, najmä z výpovedí svedkov ošetrovujúcich lekárov ako aj zo znaleckého posudku vyplýva, že zdravotný stav nebohej v čase prijatia u žalovanej bol veľmi vážny (pacientke bolo namerané CRP v hodnote 565,8 mg/l, pričom prirodzená hladina u človeka bez zápalu a nekrózy dosahuje hodnoty 1,0 - 8,0 mg/l), uvedená skutočnosť však nezavaruje zodpovednosti zdravotníckeho zariadenia poskytnúť potrebnú zdravotnú starostlivosť za aktuálneho stavu vedeckých poznatkov. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že príčinná súvislosť je daná, nakoľko na naplnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy postačuje existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť osobnostné práva žalobkyne, t. j. aplikujúc uvedený výklad na prejednávany prípad nie je potrebné so 100% istotou určiť, že porušením povinností žalovanej bola spôsobená smrť dcéry žalobkyne. Konštatoval, že vykonaným dokazovaním bola preukázaná existencia príčinnej súvislosti s relatívne vysokou mierou pravdepodobnosti vyliečenia zomrelej (podľa znaleckého posudku v rozmedzí

30% až 70% pravdepodobnosti vyliečenia). Poukázal na skutočnosť, že v zmysle ust. § 4 ods. 3 ZoZS mala byť zdravotná starostlivosť dcéry žalobkyne poskytnutá bez ohľadu na to, či jej úmrtie bolo alebo nebolo nezvratné, čo nie je možné v danej situácii s určitosťou potvrdiť ani vyvrátiť. Ako bolo zistené znaleckým dokazovaním, v prípade infekcie, ktorú mala dcéra žalobkyne, je mortalita 30% a vo vážnejších prípadoch 70%, pričom v oboch prípadoch existuje šanca na prežitie, a preto bolo nevyhnutné adekvátne podanie liečby aj v uvedenom prípade.

Odvolačný súd sa so závermi súdu prvej inštancie stotožňuje a uvádza, že protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku nemajetkovej ujmy (kumulatívna kauzalita), stačí, že je jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci.

Námietky, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, na základe všetkého vyššie uvedeného považoval odvolací súd za nedôvodné.

13. Žalovaná nedôvodne namietala v odvolaní porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, v dôsledku ktorého malo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

S poukazom na už uvedené v predchádzajúcich bodoch je odvolací súd názoru, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku riadne odôvodnil, prečo odmietol argumentáciu odvolateľky, ktorú odvolateľka uvádzala už v konaní pred súdom prvej inštancie.

Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Do práva na spravodlivý proces nepatrí súčasne aj právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie ÚS SR sp.zn. IV. ÚS 252/04). Rovnako neznamena ani to, aby strana konania bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (porov. rozhodnutie ÚS SR sp.zn. I. ÚS 50/04). Odvolací súd sa preto nestotožnil s názorom žalovanej, že súd prvej inštancie svojím rozhodnutím zasiahol do jej práva na spravodlivý proces.

Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie NS SR sp. zn. 4 Cdo 163/2015 zo 17.3.2016).

14. Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti veci samej (I. výrok) a v časti o náhrade trov konania (III. výrok) podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho, od rozhodnutia vo veci samej závislého výroku rozsudku o náhrade trov konania.

15. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalobkyne priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu, keď nevidel žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 257.

16. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.(§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)